

Câu Chuyện Của Phúc Hắc Trung Khuyển Công Và Ngạo Kiều Nữ Vương Thụ

Contents

Câu Chuyện Của Phúc Hắc Trung Khuyển Công Và Ngạo Kiều Nữ Vương Thụ	1
1. Chương 1: Khăn Quàng Cổ Của Phúc Hắc Trung Khuyển Công	2
2. Chương 2: Nói Khích Như Vậy Đây	3
3. Chương 3: Valentine Cùng Vấn Đề “cùng Rơi Xuống Nước”	4
4. Chương 4: Thú Vui Của Phúc Hắc Trung Khuyển Công	5
5. Chương 5: Thứ Phúc Hắc Trung Khuyển Công Sợ Nhất	7
6. Chương 6: Khổ Nhục Kế Như Vậy	10
7. Chương 7: Ở Bên Mãi Mãi	13
8. Chương 8: Hạnh Phúc	16
9. Chương 9: “trung Tâm Hỗ Trợ Vô Cùng Bạn!”	18
10. Chương 10: Chìa Khóa Đánh Trộm Của Ngạo Kiều Nữ Vương Thụ Tức Giận	20
11. Chương 11: Ông Chú Mario Mất Tích	24
12. Chương 12: Ông Chú Mario Bị Nhốt Trong Ngục Tối Muốn Hét Lên	26
13. Chương 13: Trung Thu Đặc Biệt Thiên Chi Chỉ Nguyên Người Mãi Mãi (thượng)	28
14. Chương 14: Trung Thu Đặc Biệt Thiên Chi Chỉ Nguyên Người Mãi Mãi (hạ)	33
15. Chương 15: Phúc Hắc Ngạo Kiều Phiền Ngoại Chi Tận Thế	37
16. Chương 16: Phúc Hắc Ngạo Kiều Nguyên Đán Đặc Biệt Thiên Chi Tuyết	39
17. Chương 17: Phúc Hắc Ngạo Kiều Tết Âm Lịch Đặc Biệt Thiên Chi Về Nhà	43
18. Chương 18: Phúc Hắc Ngạo Kiều Tết Âm Lịch Đặc Biệt Thiên Chi Album Hình	43
19. Chương 19: Tiểu Đặc Biệt Thiên	47
20. Chương 20: Có Người Nói Phúc Hắc Trung Khuyển Công Ngốc	48
21. Chương 21: Vài Việc Nhỏ	49
22. Chương 22: Khi Nhớ Anh	51
23. Chương 23: Mùa Hạ Đặc Biệt Thiên Chi Cách Đối Phó Với Làm Nũng	52
24. Chương 24: Mùa Hạ Đặc Biệt Thiên Chi Cãi Nhau	53
25. Chương 25: Mùa Hạ Đặc Biệt Thiên Chi Chiến Tranh Lạnh	55
26. Chương 26: Vẫn Về Chuyện Ăn Dưa Hấu	58
27. Chương 27: Nếu Phúc Hắc Trung Khuyển Công Và Ngạo Kiều Nữ Vương Thụ Nhận Nuôi Một Đứa Con	59
28. Chương 28: Đoạn Truyện Ngắn	62
29. Chương 29	63

Câu Chuyện Của Phúc Hắc Trung Khuyển Công Và Ngạo Kiều Nữ Vương Thụ

Giới thiệu

Thể loại: Đam mỹ, ngắn, ấm áp, thanh mai trúc mã, thiên tác chi hòa, tình hữu độc chung, phúc hắc

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cau-chuyen-cua-phuc-hac-trung-khuyen-cong-va-ngao-kiem-nu-vuong-thu>

1. Chương 1: Khăn Quàng Cổ Của Phúc Hắc Trung Khuyển Công

Cái khăn ngạo kiều nữ vương thụ thích nhất giặt còn chưa khô, vì vậy ngạo kiều nữ vương thụ không mang cái gì để giữ ấm đã đi ra ngoài.

Vừa ra khỏi cửa đã thấy phúc hắc trung khuyển công ở cửa nhà đối diện cười híp mắt đi ra. Ngạo kiều nữ vương thụ với phúc hắc trung khuyển công là trúc mã trúc mã, lớn lên cùng nhau.

Phúc hắc trung khuyển công bắt chuyện với ngạo kiều nữ vương thụ: “Ồ ~ Buổi sáng tốt lành ~”

Ngạo kiều nữ vương thụ thần nhiên liếc phúc hắc trung khuyển công một cái, mặt không chút thay đổi chào lại: “Buổi sáng tốt lành.” Rồi xoay người đi lên vỉa hè.

Bên ngoài tuyết rất lớn, ngạo kiều nữ vương thụ quên mang theo dù. Ngạo kiều nữ vương thụ thở dài, đang định trở về lấy dù, thì phúc hắc trung khuyển công chạy về phía ngạo kiều nữ vương thụ.

Phúc hắc trung khuyển công mở dù, cười nói với ngạo kiều nữ vương thụ: “Cùng đi nhé.”

Ngạo kiều nữ vương thụ không nói gì, hai người yên lặng đi về phía trước.

Gió hôm nay cũng rất lớn, gió lạnh thỉnh thoảng mang theo một vài bông tuyết chui vào chỗ da thịt hở ra ở cổ của ngạo kiều nữ vương thụ, ngạo kiều nữ vương thụ vô cùng hối hận vì đã không mang cái khăn khác rồi mới ra ngoài, trên cổ giờ lạnh đến không còn cảm giác gì.

Đúng lúc này, phúc hắc trung khuyển công bỗng nhiên dừng lại.

Ngạo kiều nữ vương thụ khó hiểu nhìn anh, phúc hắc trung khuyển công tháo khăn quàng cổ của mình

xuống, choàng lên cổ ngạo kiều nữ vương thụ, khăn choàng cổ của phúc hắc trung khuyến công rất dài, hai người cùng choàng vắn đủ, nhưng ngạo kiều nữ vương thụ cảm thấy rất không được tự nhiên, cho nên mặt rất đỏ.

2. Chương 2: Nói Khích Như Vậy Đây

Ngày cuối tuần, ngạo kiều nữ vương thụ ở nhà lên mạng chơi game. Bỗng nhiên icon QQ rung lên, mở ra xem thì ra là tin nhắn của phúc hắc trung khuyến công.

Tin nhắn QQ.

Phúc hắc trung khuyến công: *“Hey”*

Ngạo kiều nữ vương thụ: *“Có rắm mau phóng, đừng có làm phiền ông đây chơi Super Mario.”*

Phúc hắc trung khuyến công: *“...”*

Phúc hắc trung khuyến công: *“Sao em có thể vì ông chú Mario mà bỏ rơi anh,*

Ngạo kiều nữ vương thụ: *“...”*

Phúc hắc trung khuyến công: *“Anh biết là em yêu người khác mà, em nhất định là yêu người khác rồi!!!”*

Ngạo kiều nữ vương thụ: *“Cậu đây còn chưa yêu ai, yêu người khác em gái anh đấy!”*

Phúc hắc trung khuyến công: *“A? Em bình thường không phải luôn ông đây, ông đây sao, sao hôm nay lại chuyển thành cậu đây rồi?”*

Ngạo kiều nữ vương thụ: *“Cậu đây thích thế, anh không vui sao?”*

Phúc hắc trung khuyến công: *“Hi hi, vui, vui ~ Nhưng mà ngày nào đó em vui lên, đổi thành “em đây” gì đó, anh còn vui hơn ~”*

Ngạo kiều nữ vương thụ, hít một hơi thật sâu, nén giận nào: *“Phải kiềm chế...”*

Một lúc lâu sau, ngạo kiều nữ vương thụ phẫn nộ gõ bàn phím, một hàng chữ màu đỏ to đùng xuất hiện trên màn hình máy tính: *“KIỂM CHẾ EM GÁI ANH! XXX, ANH LẤN RA ĐÂY CHO TÔI! XEM HÔM*

NAY ÔNG ĐÂY LÀM THỊT ANH NHƯ THẾ NÀO!”

Phúc hắc trung khuyến công vô cùng sung sướng tung tăng chạy sang ấn chuông cửa nhà ngạo kiều nữ vương thụ.

3. Chương 3: Valentine Cùng Vấn Đề “cùng Rơi Xuống Nước”

Ngạo kiều nữ vương thụ không thích ăn thức ăn ở bên ngoài, vì vậy, gọi đồ ăn gì gì đó là không có khả năng, vì vậy ngạo kiều nữ vương thụ toàn sang nhà phúc hắc trung khuyến công ở đối diện ăn chực cơm.

Tối hôm Valentine, ngạo kiều nữ vương thụ sau khi ăn cơm ở nhà phúc hắc trung khuyến công xong, hớn hỏ quay về nhà mình, phát hiện cửa bị ai đó dùng sức chặn lại. Là phúc hắc trung khuyến công.

Phúc hắc trung khuyến công một tay để trên cánh cửa, nhìn ngạo kiều nữ vương thụ đầy tội nghiệp.

Ngạo kiều nữ vương thụ liếc anh một cái, thản nhiên nói: “Chuyện gì?”

Mặt phúc hắc trung khuyến công càng thêm đáng thương: “Em phải thu lưu anh một đêm, cha mẹ anh nói họ cần một thế giới hai người, đuổi anh sang đây TvT.”

Ngạo kiều nữ vương thụ đẩy mắt kính, từ phía trong cửa để hở, mắt liếc nhìn bộ dáng tội nghiệp của phúc hắc trung khuyến công, một lúc sau mới thấp giọng rít lên: “Chú với dì rõ ràng là đang ở thành phố B! Anh nói dối như thế không sợ sét đánh sao!”

Phúc hắc trung khuyến công lợi dụng cơ hội ngạo kiều nữ vương thụ không chú ý, lén vào trong nhà, vẻ mặt tươi cười: “Anh đổi lại lý do?”

Ngạo kiều nữ vương thụ nhú mày: “Anh còn có thể nghĩ ra được cái gì mới lạ sao?”

Phúc hắc trung khuyến công ngã vào người ngạo kiều nữ vương thụ, cười hèn mọn: “Đổi thành anh muốn cùng em thế giới hai người thì sao?”

Ngạo kiều nữ vương thụ ngẩng đầu nhìn phúc hắc trung khuyến công, biểu tình bình tĩnh: “Bác bỏ.”

Phúc hắc trung khuyến công ngồi xuống, bày ra vẻ mặt nàng dâu nhỏ ai oán bị vứt bỏ: “Sao em lại nhẫn tâm với anh đến thế! Hu hu hu”

Ngạo kiều nữ vương thụ vuốt lại quần áo vừa bị phúc hắc trung khuyến công ngã vào làm nhàu, lạnh lùng

bỏ lại một câu: “Giả vờ đáng yêu, thật đáng xấu hổ.” Rồi quay về phòng tiếp tục chơi Super Mario còn bỏ dở trước bữa tối.

Phúc hắc trung khuyến công theo ngạo kiều nữ vương thụ vào phòng, nhìn ngạo kiều nữ vương thụ say mê chơi Super Mario, biểu tình càng thêm u buồn. Một lát sau, rốt cục bất thành linh đẫy ngạo kiều nữ vương thụ đang chơi Super Mario đến quên mình xuống giường.

Ngạo kiều nữ vương thụ có chút bối rối: “Anh muốn làm gì?!”

Phúc hắc trung khuyến công đè đôi tay đang giãy giụa của ngạo kiều nữ vương thụ, ngăn chặn toàn bộ phản kháng của ngạo kiều nữ vương thụ, hơi nhồm dầy, vẻ mặt tràn đầy ủy khuất: “Em còn chưa tặng anh sô cô la Valentine.” Rồi đột nhiên cười xấu xa, cúi đầu, hơi thở ấm áp phả vào cái cổ hở ra của ngạo kiều nữ vương thụ, “Thực ra so với ăn sô cô la, anh càng muốn ăn em hơn.”

Ngạo kiều nữ vương thụ nhú mày, “Anh đè tay ông đây đau quá.”

Phúc hắc trung khuyến công đầu tiên là sửng sốt, sau đó lập tức buông tay ra ngồi dậy, cuối cùng lại bày ra vẻ ai oán: “Sao em phải thốt ra một câu sát phong cảnh như thế đúng vào giây phút lãng mạn như vậy?”

Ngạo kiều nữ vương thụ đẩy phúc hắc trung khuyến công ra, đứng lên, lấy một hộp quà nhỏ được gói rất đẹp dưới gối ra, ném vào người phúc hắc trung khuyến công. Sau đó tiếp tục bình tĩnh chơi Super Mario tiếp.

Phúc hắc trung khuyến công nhìn ngạo kiều nữ vương thụ đang vui vẻ chơi Super Mario, làm biểu tình căng khăn tay, mặt đầy nước mắt: “Em tặng anh sô cô la như vậy, anh cũng không cảm thấy hạnh phúc đâu! Tốt xấu gì hôm nay cũng là Valentine, em không hiểu phong tình còn chưa tính, nhưng mà vì cái mốc gì chơi với ông chú Mario nhiều như vậy cũng không thèm liếc anh một cái! Chẳng lẽ ông chú Mario còn quan trọng hơn anh!?”

Ngạo kiều nữ vương thụ quay đầu lại cười, “Chính thế.”

Phúc hắc trung khuyến công: “Anh với ông chú Mario cùng rơi xuống nước, em cứu ai trước!”

“ ... ”

4. Chương 4: Thú Vui Của Phúc Hắc Trung Khuyến Công

Từ lần ngạo kiều nữ vương thụ bị phúc hắc trung khuyến công cưỡng hôn, ngạo kiều nữ vương thụ quyết định không bao giờ để ý đến phúc hắc trung khuyến công nữa.

Hôm nay, ngạo kiều nữ vương thụ đang đi trên đường, sau lưng chợt xuất hiện giọng nói quen thuộc.

“Ôi ~ Em yêu ~”

Không cần quay đầu lại cũng biết đó là giọng của phúc hắc trung khuyến công, ngạo kiều nữ vương thụ giả bộ không nghe thấy, bước đi nhanh hơn.

“Giày em bị tuột dây kia ~” Giọng nói tràn ngập ý cười của phúc hắc trung khuyến công ở phía sau vẫn không buông tha cho cậu.

Ngạo kiều nữ vương thụ cảm giận nghĩ, anh không còn cách gạt người nào khác sao, tốt xấu gì tôi cũng bị câu nói này lừa một trăm tám mươi lần rồi, anh nghĩ rằng tôi là thằng ngốc hay sao, mà vẫn còn bị lừa lần nữa?

Ngạo kiều nữ vương thụ vừa nghĩ xong, bỗng cảm giác bị vướng chân, cả người đột nhiên mất trọng tâm, ngã mạnh về phía trước.

Phúc hắc trung khuyến công ở phía sau ngạo kiều nữ vương thụ, mắt thấy chân trái của ngạo kiều nữ vương thụ giẫm lên dây giày bên phải, sau đó đúng lúc bước chân phải lên, lập tức cả người mất thăng bằng đổ về phía trước. Cùng với một tiếng “bịch” nặng nề, ngạo kiều nữ vương thụ tiếp xúc thân mật với mặt đất.

Phúc hắc trung khuyến công mỉm cười đi đến trước mặt ngạo kiều nữ vương thụ, lấy tay vuốt cằm, cúi đầu cười híp mắt: “Em có sao không? Có cần anh giúp không?”

Ngạo kiều nữ vương thụ bị ngã nẩy cả đom đóm mắt, mãi mới đuổi được hết đống sao đang chạy loạn trong mắt, nhin đau nhổm dậy, vừa ngẩng đầu, đã thấy khuôn mặt đáng giận của phúc hắc trung khuyến công. Tranh thủ bây giờ xung quanh không có ai, định không thèm để ý tới phúc hắc trung khuyến công đứng dậy, không thể để người ta thấy đường đường ngạo kiều nữ vương thụ như cậu đi đường thôi mà cũng bị ngã chổng vó lên trời như thế. Đang chuẩn bị đứng lên, đầu gối bên phải bỗng đau dữ dội, thế là thở dài một ngụm khí lạnh, phát hiện mình không còn sức đứng lên.

Thấy phúc hắc trung khuyến công vẫn cười cười nhìn mình, ngạo kiều nữ vương thụ nghiêng rằng: “Nhanh đỡ ông đây cái!”

Phúc hắc trung khuyến công lúc này mới từ từ cười vươn tay ra, kéo ngạo kiều nữ vương thụ dậy, sau đó hơi dùng sức kéo một cái, đầu gối của ngạo kiều nữ vương thụ đau vô cùng, không đứng vững được, thế là đổ vào lồng ngực của phúc hắc trung khuyến công.

Đúng lúc một màn này bị hủ nữ A nhìn thấy, người còn chưa đi đến, đã nghe thấy giọng nói vui mừng hớn hớ của hủ nữ A: “Ôi, tớ đã bảo rồi, tình cảm của ngạo kiều nữ vương thụ với phúc hắc trung khuyến công tốt như thế, ngạo kiều nữ vương thụ còn không giận dỗi được một ngày, cậu còn cứ khăng khăng với tớ là hai ngày ~ Cậu nhìn đi, cậu thua rồi ~ Ô ha ha ~”

Chỉ một lát sau, hủ nữ A cùng hủ nữ B bước đến trước mặt ngạo kiều nữ vương thụ với phúc hắc trung khuyến công, hủ nữ A híp mắt cười nhìn ngạo kiều nữ vương thụ vẫn dựa vào người phúc hắc trung khuyến công như cũ, sau đó giả vờ thẹn thùng: “Thật đáng ghét, sáng sớm ngày ra hai người đã làm hành động thân mật như vậy trước mắt công chúng, trước mắt bao người ~ Biểu lộ tình yêu gì đó là đáng ghét nhất ~”

Ngạo kiều nữ vương thụ hắc tuyến: “Cô coi đồng cây xung quanh cũng là người sao?”

Hủ nữ B khinh bỉ liếc ngạo kiều nữ vương thụ một cái: “Thật chẳng có khí thế gì, uống công em tin anh như thế!”

Ngạo kiều nữ vương thụ rút nước mắt, “Ai cần cô tin! Đám hủ nữ chết tiệt này!”

Phúc hắc trung khuyến công ở bên cạnh chỉ cười không nói gì, anh sẽ không nói, chính bởi vì anh chú ý thấy hủ nữ A với hủ nữ B sắp tới mới cố ý kéo ngạo kiều nữ vương thụ vào lòng ~

5. Chương 5: Thứ Phúc Hắc Trung Khuyến Công Sợ Nhất

Tối hôm đó, phúc hắc trung khuyến công tắm rửa xong, làm ỏ ở trên ghế, đối mặt với cái máy tính tương tư đơn phương.

Ngạo kiều nữ vương thụ lại không cho phúc hắc trung khuyến công sang nhà cậu, hơn nữa cũng không qua bên nhà phúc hắc trung khuyến công.

Vì thế phúc hắc trung khuyến công phòng không gồi chiếc rồi, phúc hắc trung khuyến công khuê phòng cô quạnh rồi, khụ khụ, nói xa quá rồi...

Tiếp đó đã trở thành tình huống hiện tại, phúc hắc trung khuyến công đăng nhập QQ.

Phúc hắc trung khuyến công: “Hi ~”

Anh định dùng QQ trên gheo ngạo kiều nữ vương thụ ở đối diện nhà anh.

Mà lúc này, ngạo kiều nữ vương thụ ở nhà đối diện đang nhìn không chớp mắt, thực sự vô cùng nhập tâm chơi Super Mario.

“Tích tích tích”

Tiếng QQ vang lên, icon QQ nhấp nháy.

Cậu không định để ý tới.

Nhưng tiếng QQ vẫn kiên trì không ngừng vang lên.

Phân tâm một cái, ông chú Mario rơi xuống vực sâu vạn trượng.

Ngạo kiều nữ vương thụ vô cùng đau đớn, dầm ngực giậm chân, tất nhiên đây chỉ là màn bổ sung của tác giả.

Ngạo kiều nữ vương thụ không rõ hỉ nộ click vào icon QQ, là tin nhắn phúc hắc trung khuyến công gửi.

“Em yêu, anh vừa nghe thấy mèo kêu nha... Hi hi hi, mùa xuân đến rồi nha ~”

“Hu hu hu, em không để ý tới anh...”

“Em yêu ~ Em mở cửa để anh đến với em được không ~”

“Em yêu?”

“Em lại vì ông chú Mario mà vứt bỏ anh, T.T”

“T.T”

Ngạo kiều nữ vương thụ nhìn đồng tin nhắn phúc hắc trung khuyến công gửi, lấy tay bóp bóp trán.

Hít sâu, bình ổn lửa giận, từ từ bình tĩnh, từ từ tỉnh táo lại.

Bắt đầu gõ bàn phím.

Bình tĩnh cố gắng có được nhanh chóng hóa thành tro, mọi thứ tình cảm như phần nộ, bi thương các kiểu như nước sông ào ạt đổ ra.

“Chỉ vì cái chuyện nhỏ như con kiến này mà khiến tôi suýt chút nữa có thể đạt đủ điểm, nhìn thấy cái cờ chiến thắng, phân tâm làm ông chú Mario nhảy xuống vực sao?!”

Dưới sự tức giận, tay không chọn hình, một tấm hình nhảy ra từ khung đối thoại QQ, chính ngạo kiều nữ vương thụ cũng trợn tròn mắt.

Không ngờ...

Tôi thật sự không cố ý...

Ngạo kiều nữ vương thụ cắn khăn tay.

Phúc hắc trung khuyến công bên kia thật lâu không thấy trả lời tin nhắn.

Ngạo kiều nữ vương thụ càng thêm lo lắng, càng thêm tự trách, cậu sao lại không nhìn gì đã gửi cái capture một cảnh khủng bố trong bộ phim kinh dị cậu xem tối qua sang.

Phúc hắc trung khuyến công không sợ trời, không sợ đất, chỉ sợ quỷ = !

Đừng bị dọa đến hôn mê nha, như vậy là xong luôn đấy!

Thử gõ một hàng chữ qua.

“Này, anh còn sống không?”

“...”

“Anh sợ lắm...”

Phúc hắc trung khuyến công gửi qua hình một con chó nhỏ đáng thương bị chủ nhân bỏ rơi.

“Em cố ý...”

Phúc hắc trung khuyến công tiếp tục gửi qua hình con chó nhỏ đáng thương bị chủ nhân bỏ rơi.

Ngạo kiều nữ vương thụ biết mình phạm sai lầm rồi, cậu biết sai rồi, cậu sám hối rồi, cậu hối hận rồi.

Sau một hồi đấu tranh tư tưởng, quyết định bỏ rơi ông chú Mario.

“Tôi lập tức sang bên nhà anh.”

Ngạo kiều nữ vương thụ có chìa khóa nhà phúc hắc trung khuyến công, mở cửa, không ngoài suy nghĩ của cậu, cả căn nhà tối như mực, vào phòng ngủ của phúc hắc trung khuyến công, vẫn tối như mực, chỉ có màn hình máy tính phát ra ánh sáng trắng yếu ớt. Sau đó cậu thấy trên giường có một đồng gì đó đen sì sì, nhìn kĩ còn đang run lên.

Ngạo kiều nữ vương thụ lấy tay mở đèn, căn phòng nháy mắt sáng bừng lên.

Phúc hắc trung khuyến công từ trong ổ chăn thò đầu ra, ai oán nhìn ngạo kiều nữ vương thụ.

Ngạo kiều nữ vương thụ ngồi lên giường phúc hắc trung khuyến công.

Phúc hắc trung khuyến công từ trước đến nay luôn sợ quỷ, sợ muốn chết đi được. Nhìn thấy tấm hình kia nhất định là vội vàng trả lời sau đó không dám mở ra nữa, chui luôn vào chăn, nếu ngạo kiều nữ vương thụ không sang, khẳng định anh sẽ mất ngủ cả đêm.

Nhưng ngạo kiều nữ vương thụ hiện tại bỗng nhiên cảm thấy, anh như vậy, phúc hắc trung khuyến công cần mình như vậy, thật đáng yêu.

6. Chương 6: Khổ Nhục Kế Như Vậy

Lại một đêm gió nổi trăng mờ, phúc hắc trung khuyến công với ngạo kiều nữ vương thụ đang làm ổ trên sofa xem một bộ phim cổ trang võ hiệp dài tập, XXOO Đao. Trên mạng bình luận nói đây là một bộ phim võ hiệp tràn ngập JQ, trung khuyến tiểu công theo đuổi ngạo kiều biệt nữ (không được tự nhiên, tsundere) tiểu thụ, chạy khắp nơi, lại có người nói đây là câu chuyện về một trung khuyến tiểu thụ theo đuổi ngạo kiều tiểu công, ngạo kiều tiểu công lại vô cùng biệt nữ, không chịu tiếp nhận tình ý của trung khuyến tiểu thụ.

Khụ khụ, không nên quảng cáo cho XXOO Đao quá nhiều, chúng ta quay về với vấn đề chính.

Câu chuyện đầy khói lửa diễn ra ở đây.

Phúc hắc trung khuyến công cho rằng đây là câu chuyện về một trung khuyến tiểu công có chút nhược, sau đó anh đầy ý tứ liếc nhìn ngạo kiều nữ vương thụ ở bên cạnh một thoáng, dừng một chút, nói tiếp, “Cùng một nữ vương siêu cường ngạo kiều thụ.”

Ngạo kiều nữ vương thụ không đồng ý, ý kiến của cậu với phúc hắc trung khuyến công khác nhau, cậu rất ngoan cố.

“Đây rõ ràng là câu chuyện về một trung khuyến tiểu thụ theo đuổi ngạo kiều tiểu công?”

Ngạo kiều nữ vương thụ nói như thế.

“Cái người biệt nữ như thế cũng có thể công sao?” Phúc hắc trung khuyến lập tức phủ định, “Không theo đuổi được tiểu thụ, bộ dáng đẹp, lại như hiền thê, tiểu công cũng không chấp nhận được! Công như vậy là không tồn tại!”

Sắc mặt của ngạo kiều nữ vương thụ bỗng chốc lạnh xuống, “Hóa ra chỉ cần có tiểu thụ bộ dáng đẹp một chút theo đuổi anh, anh sẽ cần chứ gì, anh là đang nói tôi cái gì cũng không biết chứ gì?”

Phúc hắc trung khuyến công kinh ngạc, anh không nghĩ rằng những lời mình nói ra lại bị ngạo kiều nữ vương thụ lí giải, thành ra lệch lạc lớn như thế.

Anh không có ý này a!

Em hiểu lắm rồi a a!

Người anh thích nhất chính là em a a a! Người khác dù có đẹp hơn nữa theo đuổi anh, anh cũng không muốn a a a a!

Hu hu hu....

Sau đó phúc hắc trung khuyến công đang kinh ngạc, còn chưa kịp nói mấy lời này ra khỏi miệng, đã bị một tiếng đóng cửa “Phanh!” làm giật mình.

Ngạo kiều nữ vương thụ tức giận đóng sầm cửa, rời nhà anh về nhà cậu rồi.

Phúc hắc trung khuyến công vội vàng chạy sang, cố sức gõ cửa nhà ngạo kiều nữ vương thụ, tối nay vất vả lắm mới kéo được ngạo kiều nữ vương thụ sang nhà mình, bọn họ chưa làm được cái gì, không phải, còn chưa xem xong XXOO Đao mà! Hơn nữa, mấy hôm trước ngạo kiều nữ vương thụ bận, hai người không có thời gian cùng ngồi xem TV, đang xem TV còn có thể làm việc khác nha, sau đó lăn lên giường gì đó. Lần này, mãi mới đợi được đến lúc ngạo kiều nữ vương thụ không bận gì, phúc hắc trung khuyến công vô cùng vất vả thuyết phục ngạo kiều nữ vương thụ không chơi Super Mario mà cùng xem XXOO Đao với mình, nhưng mới xem được hai tập, bài hát đầu tập ba vừa mới nghe xong, ngạo kiều nữ vương thụ đã bị phúc hắc trung khuyến công làm tức giận mà bỏ về.

Phúc hắc trung khuyến công không dám thở mạnh, kiên trì gõ cửa.

Bây giờ là mười hai giờ sáng, người bình thường hẳn là đi ngủ hết rồi.

Quả nhiên, sau khi phúc hắc trung khuyến công gõ cửa được N linh một lần, bà bác hàng xóm nhà ngạo kiều nữ vương thụ, nhìn rất giống một bà chủ nhà mở cửa ra, chữ ằm lên, “Đứa thần kinh nào gõ cửa to

thế, hơn nửa đêm rồi, không cho người khác ngủ a!”

Bà chủ nhà, à không, tiếng rống đầy uy lực của bà bác này, đánh thức người toàn bộ một tầng.

Tiếp theo một ông chú trạch nam ở nhà khác mở cửa ra, “Cãi nhau cái gì mà cãi nhau, còn cãi nữa mang ra ngoài bạo cú một trăm lần đi!”

Lúc này, tất cả mũi gió đều hướng về phía phúc hắc trung khuyến công đang giữ nguyên tư thế gõ cửa trước nhà ngạo kiều nữ vương thụ, phúc hắc trung khuyến công bị ánh mắt phẫn nộ của một đám rõ ràng bị quấy nhiễu giấc ngủ hoặc gì đó bao vây.

Ánh mắt hung ác như ngàn vạn cây kiếm sắc bén, muốn chém phúc hắc trung khuyến công thành thịt băm.

Cuối cùng, cánh cửa nhà ngạo kiều nữ vương thụ mở ra, ánh mắt lạnh như băng, tràn ngập sát khí của ngạo kiều nữ vương thụ đảo quanh, đám hàng xóm mới vừa rồi còn như hung thần nhất thời cảm thấy một nỗi kinh hoàng lạnh đến tận xương cốt, vội đóng cửa lại, vẫn còn cảm nhận thấy khí lạnh, bị ánh mắt kia nhắm trúng thì một mẫu cũng không còn, lại nhân tiện mặc niệm cho phúc hắc trung khuyến công đang ở bên ngoài.

“Anh biết là em sẽ đến cứu anh mà ~” Phúc hắc trung khuyến công ánh mắt biến thành ngôi sao, nhân cơ hội này muốn chui vào nhà ngạo kiều nữ vương thụ.

Ngạo kiều nữ vương thụ chặn cửa lại, lạnh lùng liếc phúc hắc trung khuyến công một cái, trong lúc vô tình bày ra tư thái nữ vương lên đến độ cao chưa từng có, “Nhanh về nhà anh đi, còn dám làm phiền tôi ngủ, có tin tôi ném anh từ tầng tám xuống không?”

Phúc hắc trung khuyến công với ngạo kiều nữ vương thụ sống ở tầng tám.

Phúc hắc trung khuyến công cúi đầu, nhỏ giọng, kéo kéo áo ngạo kiều nữ vương thụ, “Anh không đi.”

“Không đi thì anh đứng ở ngoài cửa đi, còn nữa, không được phát ra âm thanh nào, không được ồn ào giấc ngủ của tôi.” Ngạo kiều nữ vương thụ nói xong liền “Sầm!” một cái đóng cửa lại, không để cho phúc hắc trung khuyến công có cơ hội nói gì, cứ thế để phúc hắc trung khuyến công đáng thương đứng một mình ngoài cửa.

Sáng sớm hôm sau, ngạo kiều nữ vương thụ mở cửa nhà mình đi vứt rác.

“Ôi ~” Cửa vừa mở ra, một vật thể không xác định đổ vào nhà, còn phát ra âm thanh, phúc hắc trung khuyến công dụi dụi mắt thấy khuôn mặt cúi đầu đầy nghi vấn của ngạo kiều nữ vương thụ, vội vàng đứng dậy, “Anh không có ý kia, em nghe anh giải thích đã, người anh thích nhất chính là em, người khác dù có tốt hơn, anh cũng không cần.”

Ngạo kiều nữ vương thụ sững sốt, giọng nói không khỏi dịu xuống vài phần, “Anh... Ngủ ở ngoài cả đêm sao?”

Phúc hắc trung khuyến công gật gật đầu.

Ngạo kiều nữ vương thụ mím môi không nói gì, trong lòng lại lo lắng muốn chết, tuy rằng đã mùa xuân rồi, nhưng đêm đến vẫn rất lạnh, ngồi chồm hồm cả đêm ở ngoài sẽ cảm lạnh mất, nếu ốm thì phải làm sao bây giờ? Tên ngốc này.

Kéo phúc hắc trung khuyến công vào phòng. Để anh ngồi trên ghế sofa, vào bếp rót cho anh một cốc nước ấm.

Nhưng ngạo kiều nữ vương thụ không phát hiện lúc cậu dẫn phúc hắc trung khuyến công vào nhà, trong đáy mắt phúc hắc trung khuyến công hiện lên ý cười mưu kế đã thực hiện được.

Thực ra phúc hắc trung khuyến công cũng không nghiêm chỉnh ngồi chồm hồm ở ngoài cửa cả đêm, tuy nhiên chắc cũng ngồi được khoảng hai tiếng.

Nhưng mà thực tế là như thế này, hôm qua sau khi ngạo kiều nữ vương thụ nhốt phúc hắc trung khuyến công ở ngoài cửa, phúc hắc trung khuyến công đã ủ rũ chạy về nhà, nghĩ làm thế nào mới khiến ngạo kiều nữ vương thụ chịu nghe mình giải thích, sau đó đột nhiên nghĩ đến một khổ nhục kế trong ba mươi sáu kế.

Vì thế cười gian, chỉnh đồng hồ báo thức thành năm giờ, sau đó lăn vào đồng chăn ngủ.

Sau đó năm giờ sáng, đồng hồ báo thức đúng giờ đánh thức anh dậy, rồi anh lại đến trước cửa nhà ngạo kiều nữ vương thụ ngồi chồm hồm, thực hiện một màn khổ nhục kế vì muốn ngạo kiều nữ vương thụ tha thứ cho mình, kết quả là một mình ngáy người ở ngoài cửa cả đêm, để giành được sự đồng cảm của ngạo kiều nữ vương thụ.

Sau đó, mưu kế quả nhiên thành công, cứ như thế, phúc hắc công nào đó được ngạo kiều nữ vương thụ có thói quen mỗi sáng ra ngoài vứt rác nào đó lượm về nhà.

Đương nhiên, câu chuyện về mưu kế thông minh hữu dụng của người xưa, phúc hắc trung khuyến công sẽ không nói cho ngạo kiều nữ vương thụ ~~

7. Chương 7: Ở Bên Mãi Mãi

Gần đây phúc hắc trung khuyến công có đọc một tiểu thuyết ngược tâm, bị tình yêu của tiểu công với tiểu thụ cảm động đến tự kỷ, vì thế tự mình nhập vào nhân vật trong truyện, vì thế xảy ra một đoạn đối thoại như sau.

Phúc hắc trung khuyến công ôm ngạo kiều nữ vương thụ ngồi trên sofa xem TV, anh đột nhiên nhẹ giọng gọi ngạo kiều nữ vương thụ đang ở trong lòng mình: “Em yêu?”

“Ừ?” Người trong lòng không thèm nâng đầu, dán mắt xem TV.

“Nếu có một ngày anh bỗng nhiên biến mất, em sẽ thế nào?”

Ngạo kiều nữ vương thụ tiếp tục xem TV, không chút để ý trả lời: “Hửm? Anh biến mất? Anh rất cực phải về sao Hỏa rồi à?”

Thấy ngạo kiều nữ vương thụ chẳng để ý đến vấn đề này, phúc hắc trung khuyến công tỏ vẻ rất tức giận, anh bắt lấy mặt ngạo kiều nữ vương thụ, khiến mặt cậu đối diện với mặt mình, y hét một tiếng nhóc bướng bỉnh nói: “Không được, em nhanh cho anh một câu trả lời thật sự!”

Ngạo kiều nữ vương thụ nhìn nhìn phúc hắc trung khuyến công, sau đó nói: “Anh biến mất, tôi sẽ đi tìm người khác.”

“...”

Phúc hắc trung khuyến công không kịp phản ứng một hồi lâu.

Sau khi có phản ứng lại, anh trực tiếp đẩy ngã ngạo kiều nữ vương thụ lên sofa, nhìn xuống ngạo kiều nữ vương thụ, hung dữ nói: “Không được, anh không cho phép em đi tìm người khác! Không cho phép! Không cho phép!”

Ngạo kiều nữ vương thụ thấy phúc hắc trung khuyến công bỗng nhiên để lộ ra ánh mắt như con chó nhỏ bị vứt bỏ, vừa phẫn nộ lại vừa đáng thương, có chút buồn cười, tiếp tục trêu anh: “Dù sao thì nếu anh biến mất, tôi cũng đi tìm người khác ưm...”

Còn chưa nói xong, phúc hắc trung khuyến công bất thành linh hồn xuống, đem tất cả những gì ngạo kiều nữ vương thụ chưa kịp nói xong nuốt vào miệng.

Ngạo kiều nữ vương thụ đầu tiên là kinh ngạc, sau đó giây giụa đòi đứng lên, mãi mới có cơ hội mở miệng thở dốc, cậu trừng mắt nhìn phúc hắc trung khuyến công: “Anh, anh nổi điên cái gì, hôm qua mới ưm...”

Đợi một lúc lâu sau phúc hắc trung khuyến công mới chịu buông ngạo kiều nữ vương thụ ra, phúc hắc trung khuyến công bá đạo nói: “Em dám! Nếu em đi tìm người khác, em tìm được ai, anh liền thiến người đó!!”

Ngạo kiều nữ vương thụ không ngờ chỉ một câu nói đùa của mình, phúc hắc trung khuyến công lại coi là thật như thế, bỗng nhiên khẽ cười.

“Ngu ngốc.” Cậu chủ động kéo cổ phúc hắc trung khuyến công xuống, nói nhỏ bên tai phúc hắc trung khuyến công, “Nếu sợ tôi tìm người khác, vậy anh cả đời đều ở bên tôi không phải là được rồi sao.”

.....

Phiên ngoại ngắn

Sau khi vận động kịch liệt, ngạo kiều nữ vương thụ nhắm mắt tựa vào ngực phúc hắc trung khuyến công, mặc kệ ngón tay phúc hắc trung khuyến công dịu dàng vuốt đầu mình.

Lúc này phúc hắc trung khuyến công bỗng nhiên hỏi: “Nếu có một ngày chúng ta đều già rồi, nếu anh chết trước em, em phải làm sao bây giờ?”

Ngạo kiều nữ vương thụ ngáp một cái, tìm một tư thế thoải mái tiếp tục dựa vào người phúc hắc trung khuyến công, miễn cưỡng nói, “Vậy cùng chết với anh.”

Phúc hắc trung khuyến công bỏ đôi tay đang chơi đùa với tóc của ngạo kiều nữ vương thụ ra, ôm ngạo kiều nữ vương thụ vào lòng chặt hơn một chút.

“Không được, anh muốn chết trước em, em phải giúp anh, đi ngắm nhìn tất cả những phong cảnh đẹp mà anh chưa kịp xem xong mới có thể đi gặp anh.” Phúc hắc trung khuyến công dùng khẩu khí ra lệnh nói.

“Phong cảnh mà không có anh cùng ngắm, dù có đẹp đi chăng nữa, cũng không gọi là phong cảnh.” Ngạo kiều nữ vương thụ mở to mắt, nhìn phúc hắc trung khuyến công, nghiêm túc nói.

“Ngu ngốc.” Phúc hắc trung khuyến công dựa trán vào trán ngạo kiều nữ vương thụ, dịu dàng nhẹ giọng nói.

Cho dù trên thế giới có ngàn vạn phong cảnh đẹp,

Anh vẫn là duy nhất, không bao giờ thay đổi trong lòng em.

Nếu có một ngày anh không còn nữa,

Thế giới của em cũng sẽ kết thúc.

8. Chương 8: Hạnh Phúc

Đạo này, phúc hắc trung khuyến công toàn đến khuya mới tan tầm.

Hôm nay, ngạo kiều nữ vương thụ vẫn chịu đói, đợi phúc hắc trung khuyến công về nấu cơm cho mình.

Vì quá đói, ngay cả chơi Super Mario cũng không tập trung được, cho nên cuối cùng cậu dứt khoát tắt máy tính, tắm rửa, rồi ngồi xõm trên sô pha chờ phúc hắc trung khuyến công về.

Sau đó có chút mệt, khi phúc hắc trung khuyến công về đến nhà, ngạo kiều nữ vương thụ đã cuộn tròn ngủ trên sô pha.

Cho nên phúc hắc trung khuyến công nhìn thấy tình huống như thế này —

Ngạo kiều nữ vương thụ yên tĩnh cuộn mình, ôm gối ôm hình Mario nằm trên sô pha, tóc rũ xuống, che mắt một bên mắt, môi mím lại, mày hơi cau lại, ngọn đèn mờ mờ chiếu lên người cậu, quần áo ở nhà màu trắng rộng thùng thình, cảm giác ngạo kiều nữ vương thụ đẹp đến không chân thật.

Phúc hắc trung khuyến công bỗng nhiên cảm thấy có chút đau lòng, nhẹ nhàng đi đến bên cạnh ngạo kiều nữ vương thụ, cúi xuống gần cậu, vén gọn những lọn tóc vương trên trán cậu, dịu dàng khẽ hôn một cái lên trán cậu, rồi lấy áo khoác của mình chậm rãi đắp lên người cậu, sau đó mới xoay người chuẩn bị vào bếp nấu cơm. Đột nhiên lại cảm thấy có chút không đúng, mắt quét xuống cái gối ôm Mario ngạo kiều nữ vương thụ đang ôm trong lòng, nhẹ nhàng rút nó ra, xách đầu ông chú Mario lên, lúc này mới vừa lòng xoay người đi đến phòng bếp.

Tới bếp, tiện tay ném cái gối ôm Mario vào tủ chứa đồ.

Mở tủ lạnh ra, phát hiện đồ ăn trong tủ lạnh chưa từng được động qua.

Ngạo kiều nữ vương thụ có lẽ bị mùi thức ăn hấp dẫn từ trong bếp đánh thức, cậu khẽ dụi mắt, đặt cái áo có mùi hương quen thuộc trên người sang một bên, ngồi dậy, đúng lúc phúc hắc trung khuyến công bưng hai bát cơm trứng cà chua từ bếp bước ra.

“Anh về lúc nào vậy, sao không gọi tôi dậy?” Ngạo kiều nữ vương thụ vừa nói vừa ngồi xuống bàn ăn.

Phúc hắc trung khuyến công ngồi xuống bên cạnh ngạo kiều nữ vương thụ, cười nói, “Đây không phải là không cần gọi, tự mình dậy hay sao?”

Ngạo kiều nữ vương thụ không trả lời, bắt đầu giải quyết bát cơm trứng cà chua, dù ngửi mùi hương, hay nhìn đều rất đẹp kìa. Phúc hắc trung khuyến công nhìn bộ dáng được ăn ngon của ngạo kiều nữ vương thụ, thở dài bất đắc dĩ, đứng dậy rót hai cốc nước, rồi mới ngồi xuống ăn cùng ngạo kiều nữ vương thụ.

Cuối cùng sau khi ăn no, ngạo kiều nữ vương thụ mới cau mày nói, “Cơm trứng cà chua hôm nay hơi nhạt.”

Phúc hắc trung khuyến công neho mắt nhìn ngạo kiều nữ vương thụ.

“Anh nhìn tôi như vậy làm gì?” Ngạo kiều nữ vương thụ thấy phúc hắc trung khuyến công không phản bác, còn nhìn chăm chăm mình, biểu tình kì quái, liền hỏi.

“Ăn no chưa?” Phúc hắc trung khuyến công lúc này mới chậm rãi mở miệng, “Ăn no rồi thì anh với em nói chuyện.”

“Nói chuyện gì?” Ngạo kiều nữ vương thụ cảnh giác, cũng nhìn chăm chăm phúc hắc trung khuyến công.

“Cả ngày hôm nay em không ăn cái gì?” Phúc hắc trung khuyến công nghiêm túc hỏi.

“Tôi không biết nấu cơm, anh bảo tôi ăn kiểu gì?” Tuy rằng phúc hắc trung khuyến công ít khi nghiêm túc nói chuyện với ngạo kiều nữ vương thụ như vậy, nhưng khí thế của ngạo kiều nữ vương thụ cũng không vì thế mà giảm đi hồi lại.

“Anh buổi sáng đi làm không phải đã nấu xong đồ ăn để trong tủ lạnh sao, dùng lò vi sóng hâm lại một tí là có thể ăn rồi.” Phúc hắc trung khuyến công bắt đầu nói, anh biết ngạo kiều nữ vương thụ không thích ăn đồ bên ngoài, cho nên trước khi đi làm, đã chuẩn bị đồ ăn đầy đủ cho ngạo kiều nữ vương thụ rồi mới đi.

“Không muốn hâm lại, rất phiền phức.” Ngạo kiều nữ vương thụ nói.

Nghe vậy, phúc hắc trung khuyến công áp lại gần, neho mắt nguy hiểm nhìn ngạo kiều nữ vương thụ, “Có phải dạo này anh quá cưng chiều em? Em ngay cả ăn cơm cũng không biết.”

Ngạo kiều nữ vương thụ ngẩng đầu, mặt không biểu tình, giọng lạnh như băng, “Anh lặp lại những gì vừa nói một lần nữa xem.”

“Muốn nghe?” Phúc hắc trung khuyến công thấp giọng hỏi, sau đó bất thành linh tiến đến chỗ ngạo kiều nữ vương thụ bế cậu lên, cười híp mắt nói, “Muốn nghe thì theo anh vào phòng ngủ, anh nói cho em nghe.”

Ngạo kiều nữ vương thụ không thể ngờ được phúc hắc trung khuyến công đột nhiên dùng chiêu này, hoảng sợ nói, “Anh làm gì thế, anh mau buông tôi xuống!”

Phúc hắc trung khuyến công ôm ngạo kiều nữ vương thụ vào lòng, trong lòng thầm tự trách, đều do mình dạo này bận quá, người trong lòng hình như gây đi nhiều rồi. Tuy rằng biết ngạo kiều nữ vương thụ kén ăn, nhưng cũng không thể chỉ vì mình không có nhà mà cậu ấy cả ngày không ăn thứ gì! Tình huống như vậy anh đã phát hiện rất nhiều lần, nhưng người kia một chút cũng không để ý.

Phúc hắc trung khuyến công nhẹ nhàng đặt ngạo kiều nữ vương thụ xuống giường, thấy ngạo kiều nữ vương thụ định ngồi dậy, liền đè cậu xuống.

“Không được động dậy.” Phúc hắc trung khuyến công nghiêm túc nói, ghé sát vào tai ngạo kiều nữ vương thụ thấp giọng hỏi, “Vì sao không ăn cơm?”

Ngạo kiều nữ vương thụ nhìn phúc hắc trung khuyến công, nhú nhú mày.

“Bởi vì cảm giác một mình ăn cơm rất lạnh lẽo.”

Phúc hắc trung khuyến công bỗng nhiên cảm thấy rất đau lòng. Từ sau khi công khai, cha mẹ của phúc hắc trung khuyến công cũng không phản đối gì, hơn nữa ngạo kiều nữ vương thụ với phúc hắc trung khuyến công là trúc mã trúc mã, chơi với nhau từ nhỏ, hai người rất yên lòng, cũng rất thích ngạo kiều nữ vương thụ. Nhưng mà cha mẹ của ngạo kiều nữ vương thụ vẫn không thể chấp nhận được sự thật con mình ở bên cạnh một người đàn ông, vì thế ngạo kiều nữ vương thụ mới chuyển ra khỏi nhà, để cho đôi bên có thời gian bình tĩnh lại.

Phúc hắc trung khuyến công không khỏi nghĩ đến, trước đây, ngạo kiều nữ vương thụ vẫn còn ở nhà, mỗi ngày đều một nhà ba người ăn cơm cùng nhau, vô cùng vui vẻ, nhưng hiện tại vì mình, âm ỉ với người nhà còn chưa nói, nay bản thân mình chỉ vì bận công tác cũng không thể cùng ăn cơm với cậu ấy.

Phúc hắc trung khuyến công im lặng một hồi, cuối cùng hôn ngạo kiều nữ vương thụ một cái, thấp giọng dịu dàng nói, “Nghỉ ngơi cho tốt nào, ngủ ngon.”

Tuy phúc hắc trung khuyến công không nói thêm cái gì, nhưng kể từ hôm đó, cho dù anh có bận thế nào, vẫn sẽ cùng ăn cơm với ngạo kiều nữ vương thụ, nếu quá bận, thì mang cả việc về nhà làm.

Ngạo kiều nữ vương thụ cũng không cảm thấy có gì không đúng, tiết tấu cuộc sống của bọn họ vẫn là không nhanh không chậm, tựa như từng khoảng thời gian đơn giản cùng những sinh hoạt nhỏ nhất cũng có thể lắng đọng thành hạnh phúc ngày một nhiều hơn.

Có đôi khi ngạo kiều nữ vương thụ nghĩ, cậu cùng phúc hắc trung khuyến công bên nhau, cho dù không cần hứa hẹn gì, cũng sẽ an tâm, có thể an tâm mà đắm chìm cả đời trong hạnh phúc bình thường giản đơn như thế.

9. Chương 9: “trung Tâm Hỗ Trợ Vô Cùng Bạn!”

Phúc hắc trung khuyến công và ngạo kiều nữ vương thụ gần đây đều được nghỉ.

Nhiều ngày rảnh rỗi, phúc hắc trung khuyến công đột nhiên có ý tưởng kì lạ, đó là muốn dạy ngạo kiều nữ vương thụ làm cơm, nấu ăn.

Vì thế, sáng sớm ra đã hứng trí bưng bưng mang ngạo kiều nữ vương thụ đến siêu thị mua nguyên liệu nấu ăn, ngạo kiều nữ vương thụ đang ngủ, vốn không muốn đi, nhưng bị phúc hắc trung khuyến công áp chế, quỳ rũ đủ cách, cuối cùng đành thay quần áo, theo phúc hắc trung khuyến công ra ngoài.

Người trong siêu thị rất đông, phúc hắc trung khuyến công vừa đi đằng trước chọn nguyên liệu nấu ăn, vừa quay đầu lại câu có câu không nói với ngạo kiều nữ vương thoát nhìn hình như chưa tỉnh ngủ hẳn, nguyên liệu nào phối hợp với nguyên liệu nào thì tốt hơn.

Khi anh quay đầu lại định nói về tác dụng của dưa chuột với ngạo kiều nữ vương thụ, lại đột nhiên phát hiện không thấy ngạo kiều nữ vương thụ vốn luôn đi sau mình đâu.

Đám đông trong siêu thị bắt đầu tăng lên chóng mặt, chỉ trong chớp mắt, đã không nhìn thấy bóng dáng của ngạo kiều nữ vương thụ đâu.

Phúc hắc trung khuyến công buông quả dưa chuột trong tay ra, chạy lại, đi tìm ngạo kiều nữ vương thụ bị lạc nhà mình.

Nhưng đi dọc theo đường bọn họ vừa đi, vẫn chẳng thấy bóng dáng của ngạo kiều nữ vương thụ đâu cả.

Phúc hắc trung khuyến công lo lắng vô cùng, một người đi theo gót mình như thế sao thoáng cái đã lạc đầu mất?

Dưới tình thế cấp bách, anh chưa nghĩ đến việc gọi điện cho ngạo kiều nữ vương thụ, hỏi xem cậu ở đâu, đã chạy đến trung tâm hỗ trợ của siêu thị, xin loa thông báo tìm ngạo kiều nữ vương thụ về.

Lúc này ngạo kiều nữ vương thụ đang ngồi trên băng ghế nghỉ của siêu thị, nhắm mắt nghỉ ngơi, đột nhiên nghe thấy có người gọi tên mình, hơn nữa còn là giọng nữ xa lạ nhưng cũng thật thân thiết.

Cậu nghi hoặc mở mắt, nhìn bốn phía, mới phát hiện đó là loa thông báo của trung tâm hỗ trợ trong siêu thị.

Cậu cẩn thận nghe xong, mới phát hiện có điểm không thích hợp.

“Bà OOO, chồng của bà, ông XXX đang chờ bà ở trung tâm hỗ trợ, xin bà sau khi nghe xong nhanh chóng đến trung tâm hỗ trợ.”

Trong radio rõ ràng nhắc đến tên của cậu với phúc hắc trung khuyến công, không sai, nhưng... bà là sao?

Sao lại là chồng?

Ngạo kiều nữ vương thụ không kiềm chế nổi trán nổi gân xanh, nghiêng răng lấy di động ra, gọi điện cho phúc hắc trung khuyến công.

“Anh lập tức đến cửa thang máy tầng hai cho tôi!”

Phúc hắc trung khuyến công bên kia nhận được điện thoại của ngạo kiều nữ vương thụ, vì cuối cùng cũng biết tầm tích của ngạo kiều nữ vương thụ mà vui không chịu nổi, nói với cô nàng ở sau quầy hỗ trợ, bà xã tôi vừa gọi điện nói cho tôi cậu ấy ở đâu, cô vất vả rồi, bai bai ~

Sau đó chạy như điên đến cửa thang máy tầng hai.

Bỏ lại sau lưng cô nàng ở quầy hỗ trợ vẻ mặt đầy hắc tuyến: “Có di động thì giỏi lắm a, có di động thì có thể tha hồ đùa giỡn trung tâm hỗ trợ người ta sau đó vô môn tiêu sái chạy lấy người sao? Trung tâm hỗ trợ cũng rất bận đó!”

10. Chương 10: Chìa Khóa Đánh Trộm Của Ngạo Kiều Nữ Vương Thụ Tức Giận

Phúc hắc trung khuyến công và ngạo kiều nữ vương thụ mua thức ăn xong về đến nhà đã sắp mười giờ, phúc hắc trung khuyến công vui vẻ về vào bếp, vừa ngâm nga một khúc dân ca, vừa bắt đầu chuẩn bị cơm trưa hôm nay, hoàn toàn quên mất mục đích sáng sớm nay mình kéo ngạo kiều nữ vương thụ đến siêu thị là gì.

Ngạo kiều nữ vương thụ bị phơi nắng ở bên cạnh vẻ mặt cũng đầy hắc tuyến.

A đúng rồi, quên nói, phúc hắc trung khuyến công vào bếp, cùng ngạo kiều nữ vương thụ mở máy tính chơi Super Mario trên cơ bản đã là một định luật, điều duy nhất không giống chính là, nếu như lúc này ngạo kiều nữ vương thụ dựa vào cửa bếp, liếc mắt đưa tình với phúc hắc trung khuyến công, rồi lại làm một vài hành động quyến rũ nào đó, mắt phúc hắc trung khuyến công sẽ ngay lập tức sáng lên, sau đó bỏ nhào về phía này... Tuy rằng loại tình huống này chưa bao giờ xảy ra...

Ngạo kiều nữ vương thụ đứng ở ngoài phòng bếp hít sâu vài cái, sau đó xoay người ngồi xuống sofa, bắt chéo chân, không nói một lời, mặt cũng không đổi sắc, ngồi đến khi phúc hắc trung khuyến công làm xong đồ ăn, hương thơm ngào ngạt, đi ra phòng khách, đón ngạo kiều nữ vương thụ vào ăn cơm.

Phúc hắc trung khuyến công vừa vào phòng khách, bỗng nhiên cảm giác có một trận gió lạnh tạt thẳng vào mặt, anh cảm thấy không bình thường: thời tiết không nóng, trong phòng cũng không mở điều hòa mà? Sao lại có gió lạnh?

Khi anh đến gần ngạo kiều nữ vương thụ, anh mới phát hiện hóa ra là.... Không khí không bình thường...

Ngạo kiều nữ vương thụ ngồi trên sô pha, không thèm liếc anh một cái, mặc dù là như thế, không khí lạnh như băng phát ra xung quanh cậu, vẫn khiến phúc hắc trung khuyến công run lên.

... Minh hôm nay không có làm sai chuyện gì mà?

Phúc hắc trung khuyến công yên lặng trầm nghĩ.

Phúc hắc trung khuyến công âm thầm lo lắng, cẩn thận tới gần ngạo kiều nữ vương thụ một chút, lại gần ngạo kiều nữ vương thụ thêm một chút, sau đó nở nụ cười anh vô cùng vô hại bình tĩnh nói: “Em yêu, ăn cơm nha ~ Hôm nay có rất thứ em thích ăn đó ~~”

Sau khi nói xong ngay lập tức chớp chớp mắt chờ đợi phản ứng của ngạo kiều nữ vương thụ.

Ngạo kiều nữ vương thụ lúc này mới chậm rãi nhướn mắt lên, giống như vừa mới phát hiện ra phúc hắc trung khuyến công.

“Tôi không có khẩu vị.”

Ngạo kiều nữ vương thụ nói.

Lòng phúc hắc trung khuyến công chùng xuống, quả nhiên là không bình thường.

Mặc dù trong lòng có rất nhiều nghi hoặc, phúc hắc trung khuyến công vẫn không cẩu kính mà khuyên nhủ: “Vậy ăn một chút thôi, hôm này toàn đồ em thích ăn mà.”

Phúc hắc trung khuyến công vừa nói vừa nắm lấy tay ngạo kiều nữ vương thụ.

Ngạo kiều nữ vương thụ rút tay mình ra, đứng lên.

Phúc hắc trung khuyến công đang nghĩ cậu muốn đi ăn cơm, thì chỉ thấy cậu xoay người vào phòng ngủ, sau đó “Sầm!” một cái đóng cửa lại, trong lúc phúc hắc trung khuyến công còn chưa kịp phản ứng là chuyện gì xảy ra, thì cánh cửa đã đóng chặt.

Để lại phúc hắc trung khuyến công bị nhốt ở ngoài phòng ngủ, mờ mịt không hiểu gì.

... Chẳng lẽ là vì hôm nay lúc ở trong siêu thị, đi đến trung tâm hỗ trợ tìm người, cô nàng ở quầy hỗ trợ tưởng nhầm cậu ấy là phụ nữ nên cậu ấy tức giận? Cũng không thể trách người ta a, mình chỉ nói là bà xã của mình bị lạc, nên người ta mới hiểu lầm...

Lúc về nhà vẫn còn tốt mà...

Phúc hắc trung khuyến công hoàn toàn không biết vấn đề là ở chỗ nào.

Anh nghĩ nghĩ một lúc, thật sự không nghĩ ra vì sao ngạo kiều nữ vương thụ lại tức giận.

Nhưng mà nếu ngạo kiều nữ vương thụ tức giận, vậy nhất định là bởi vì mình có lỗi.

Vì thế anh chạy tới muốn mở cửa phòng ra để nhận lỗi, kết quả là phát hiện ngạo kiều nữ vương thụ đã khóa trái cửa.

...

Tại sao có thể như vậy!!!!

Phúc hắc trung khuyến công vô cùng khiếp sợ, anh vốn tưởng rằng ngạo kiều nữ vương thụ chỉ giận dỗi gì đó, chứ không thực sự tức giận.

Nhưng, cửa bị khóa trái!

Điều này chứng minh ngạo kiều nữ vương thụ thực sự tức giận!

Không phải là đang đùa anh!

Hu hu hu...

Phúc hắc trung khuyến công vừa gõ cửa vừa khóc: “Em yêu, em đừng tức giận, em ra ngoài ăn một chút đi đã, tuy rằng anh không biết anh sai chỗ nào, nhưng em không thể vì giận anh mà nhịn đói làm khổ mình được T.T”

“...”

“Thân thể là vốn XXOO...”

“...”

“Em yêu... Em mở cửa đi mà, đồ ăn sắp nguội rồi, nguội rồi ăn sẽ không ngon đâu T.T”

“ ... ”

“Em yêu? Em nói cho anh biết hôm nay anh sai chỗ nào, lần sau anh nhất định sẽ sửa mà T.T”

“ ... ”

“Không, tuyệt đối không có lần sau! Anh lấy tất cả ra thề đó!”

“ ... ”

“Em yêu? Có phải vì hôm nay anh mua trà hoa cúc cho em nên em không vui?”

“ ... ”

“Em yêu?”

“ ... ”

Phúc hắc trung khuyến công thấy cho dù mình hô to thế nào, ngạo kiều nữ vương thụ vẫn không có phản ứng gì, không còn cách nào khác, đành phải lôi chìa khóa phòng ngạo kiều nữ vương thụ mình đã đánh trộm ra.

Cái chìa khóa này trừ mấy lần anh buổi tối không ngủ được trộm lên vào phòng ngạo kiều nữ vương thụ, ôm ngạo kiều nữ vương thụ ngủ ra, đến bây giờ vẫn chưa từng được sử dụng ~

Bởi vì ngạo kiều nữ vương thụ luôn ngủ rất say, khi tỉnh giấc luôn mơ mơ màng màng, cho nên mỗi buổi sáng lúc ngạo kiều nữ vương thụ tỉnh lại nghi hoặc nhìn phúc hắc trung khuyến công, phúc hắc trung khuyến công sẽ nói dối: “Tối hôm qua chúng ta ngủ cùng nhau nha, sao em lại nhìn anh như nhìn quân xâm lược vậy.” Sau đó ngạo kiều nữ vương thụ còn đang trong trạng thái mơ mơ màng màng liền tin đó là sự thật...

Phúc hắc trung khuyến công nắm chặt cái chìa khóa dự phòng trong tay, xoắn xuýt nghĩ ngợi, nếu làm thế này nhất định sẽ bị phát hiện ra là mình trộm đánh thêm chìa khóa, về sau sẽ không thể lên vào ngủ trộm trên giường ngạo kiều nữ vương thụ nữa T.T

Nhưng nếu không làm ngạo kiều nữ vương thụ nhanh chóng nguôi giận, ngộ ngạo kiều nữ vương thụ không cần mình nữa thì sao?

Hu hu hu...

Thật là khó chọn...

Phúc hắc trung khuyến công xoắn xuýt rất lâu, sau đó quyết định, biểu tình đau khổ cẩn thận tra chìa khóa vào ổ.

“Cách cách”, tiếng cửa mở vang lên.

Phúc hắc trung khuyến công nhắm mắt lại chờ tiếng mắng chửi của ngạo kiều nữ vương thụ.

Chờ một phút, trong phòng vẫn im lặng.

Anh mở mắt ra.

Sau đó anh thấy...

Ngạo kiều nữ vương thụ chui trong ổ chăn, nằm nghiêng, mắt nhắm lại, hô hấp đều đều, ánh mắt trời nhẹ nhàng nán lại trên người cậu.

Rõ ràng là đang ngủ...

Phúc hắc trung khuyến công ngạc nhiên trong chớp mắt.

Sau đó, phúc hắc trung khuyến công như hiểu được gì đó, đáy mắt hiện ra một ý cười thật sâu, biểu tình trên mặt càng dịu dàng và cứng chiều.

Anh chậm rãi tiến lên, cúi người, hôn nhẹ lên trán ngạo kiều nữ vương thụ, đắp chăn lên cho cậu, rồi nhẹ nhàng lùi về phía cửa, khóa lại cửa bằng chiếc chìa khóa đánh trộm kia.

11. Chương 11: Ông Chú Mario Mất Tích

Phúc hắc trung khuyến công vừa về đến nhà, thì phát hiện ra phòng khách vốn vô cùng gọn gàng sạch sẽ, bị lục lọi thành một đống lộn xộn, nếu không phải việc như thế này từng xảy ra rồi, anh chắc chắn sẽ cho rằng nhà mình có trộm, sau đó lập tức gọi điện cho 110 báo cảnh sát.

Anh bình tĩnh thay giày, vào nhà, sau đó quay người vào phòng ngủ.

Sau đó anh vẫn tiếp tục giữ bình tĩnh, nhìn tình trạng phòng ngủ thậm chí còn hơn phòng khách.

Anh quét mắt nhìn bốn phía, mới phát hiện ra ngạo kiều nữ vương thụ đang ngồi xổm tìm tìm thứ gì đó.

“Khụ...”

Phúc hắc trung khuyến công khụ một tiếng không to không nhỏ, tỏ ý mình đã về.

Ngạo kiều nữ vương thụ vâng đang nghiêm túc tìm kiếm, không quay đầu lại nói: “Đã về còn không nhanh giúp tôi tìm!”

Không cần ngạo kiều nữ vương thụ nói, phúc hắc trung khuyến công cũng biết ngạo kiều nữ vương thụ đang tìm cái gì.

Anh ngồi xuống giả bộ như đang tìm giúp, hỏi: “Sao lại không thấy? Em đã mua mười mấy cái rồi, chẳng lẽ gối ôm Mario có chân tự chạy mất hay sao?”

Ngạo kiều nữ vương thụ trợn mắt, “Nhanh tìm đi, nói nhiều cái gì.”

Phúc hắc trung khuyến công ngay lập tức ngậm miệng lại.

Ngạo kiều nữ vương thụ vô cùng yêu Super Mario, còn thích sưu tập poster rồi đồ handmade gì đó liên quan đến Super Mario, vì vậy cậu từng mua rất nhiều gối ôm Mario, nhưng chẳng hiểu sao, gối ôm Mario nào mua về nhà chưa được một tháng đều mất tích hết.

Dù tìm thế nào cũng không thấy.

Phúc hắc trung khuyến công có một thói quen, đó chính là mỗi lần về nhà, nếu thấy ngạo kiều nữ vương thụ ôm gối Mario ngủ, anh sẽ nắm lấy đầu cái gối ôm Mario, nhẹ nhàng kéo ra khỏi lòng ngạo kiều nữ vương thụ, sau đó tiện tay ném vào cái tủ chứa đồ ẩm ướt tối tăm trong một góc bếp. Sau đó lên giường, tự mình ôm lấy ngạo kiều nữ vương thụ.

Ngạo kiều nữ vương thụ chưa bao giờ vào bếp.

Hơn nữa, lúc cái gối ôm Mario của ngạo kiều nữ vương thụ lần đầu tiên bị mất tích, cậu từng nghi ngờ là do phúc hắc trung khuyến công lén giấu đi, phúc hắc trung khuyến đã rất tức giận, không nói chuyện với cậu ba giờ liền, hơn nữa còn dùng ánh mắt vô tội oan ức lại đáng thương “Chỉ vì một cái gối ôm Mario mà em nghi ngờ anh, em không cần anh” nhìn chăm chăm cậu suốt ba tiếng, nhìn đến mức lông tơ cậu dựng thẳng đứng, cậu không dám nghi ngờ nguyên nhân gối ôm Mario tự dưng mất tích là do phúc hắc trung khuyến công nữa.

Nhưng mà tại sao lần nào mình mua gối ôm Mario, chưa được một tháng đều biến mất...

Điều này không phải rất kì quái sao?

Tìm cả ngày, vẫn chẳng thu hoạch được gì.

Ngạo kiều nữ vương thụ buồn bực, đành phải quay về ngồi trước máy tính, mở Taobao (web mua bán online), mua lại một cái.

Phúc hắc trung khuyến công ngồi phía sau ngạo kiều nữ vương thụ, nhìn hình ảnh ông chú Mario, có sở thích tầm thường chuyên mặc đồ đỏ, kèm theo bộ râu, còn chẳng đẹp trai bằng một phần vạn của mình suốt ngày đi quyến rũ ngạo kiều nữ vương thụ nhà mình, cười một cái vô cùng âm trầm.

12. Chương 12: Ông Chú Mario Bị Nhốt Trong Ngực Tối Muốn Hét Lên

Ngạo kiều nữ vương thụ đặt một cái gối ôm Mario biết phát ra âm thanh, điều này ngay cả phúc hắc trung khuyến công cũng không biết.

Cũng không thể trách vì sao ngạo kiều nữ vương thụ phải ra hạ sách này.

Nhưng tất cả mọi việc không phải rất kì quái sao?

Cậu không thể không làm như vậy.

Cái gối ôm Mario biết phát ra âm thanh này không khác gì nhiều so với những cái gối ôm Mario mà cậu từng mua trước kia, chỉ là bên trong có nắp pin, vì vậy nặng hơn mấy cái bình thường một chút, hơn nữa còn có điều khiển, ấn cái nút màu đỏ, chỉ cần vẫn ở trong phạm vi thiết bị có thể nhận tín hiệu, sẽ phát ra âm thanh chói tai... Mặc dù có chút bóp méo hình tượng của ông chú Mario, nhưng vì những cái gối ôm Mario mất tích không rõ sống chết của mình... Việc đó cũng chẳng đáng ngại gì!

Ngạo kiều nữ vương thụ mua gối ôm về, cũng như trước kia, ôm gối ôm ngủ.

Phúc hắc trung khuyến công về nhà, lại phát hiện cái đồ chướng mắt kia ở trong lòng ngạo kiều nữ vương thụ đang ngủ trưa.

Đôi mắt bé tí trên cái gối ôm Mario đang từ trong lòng ngạo kiều nữ vương thụ nhìn anh đầy khiêu khích.

Đồ đểu! Chỉ là một thứ đồ chơi mà dám cướp ngạo kiều nữ vương thụ với tao!

Còn dám cười khiêu khích tao như thế à!

Thật đáng hận!

Không nhốt mày vào ngục tối thì mày không biết ai là chủ nhân chân chính của nơi này phải không!

Phúc hắc trung khuyến công vừa nghiêng răng nghiêng lợi nghi vừa dùng tay cẩn trọng rút cái gối ôm Mario từ trong lòng ngạo kiều nữ vương thụ đang ngủ say.

Sau đó xoay người ra khỏi phòng, vào bếp, không nói hai lời, xách cái gối ôm Mario vào ngục tối.

Trên mặt phúc hắc trung khuyến công lộ ra một nụ cười thắng lợi, rồi quay lại phòng ngủ, trèo lên giường ôm ngạo kiều nữ vương thụ ngủ trưa.

Muốn cướp người của tao ư, không có cửa đâu ~

Khi ngạo kiều nữ vương thụ mơ màng tỉnh lại, nhìn nhìn phúc hắc trung khuyến công đang ôm mình,

Phúc hắc trung khuyến công vốn là không ngủ được, lúc này nhìn thấy ngạo kiều nữ vương thụ vừa mới tỉnh ngủ, bày ra trước mặt mình biểu tình mơ mơ màng màng vô cùng đáng yêu, liền nhịn không được hôn một cái.

Ngạo kiều nữ vương thụ không giãy giụa, để nguyên cho phúc hắc trung khuyến công ôm.

Qua một lúc, ngạo kiều nữ vương cuối cùng cũng tỉnh táo lại, đẩy phúc hắc trung khuyến công ra, đứng dậy đi lấy cái điều khiển từ xa có cái nút đỏ kia.

Phúc hắc trung khuyến công nhìn cái đồ chơi nho nhỏ trong tay ngạo kiều nữ vương thụ, tò mò hỏi: “Đây là cái gì?”

Ngạo kiều nữ vương thụ nhếch khóe miệng, đưa cái điều khiển nhỏ trong tay cho phúc hắc trung khuyến công.

Phúc hắc trung khuyến công cầm lấy cái điều khiển, nhìn trái nhìn phải một lúc, cuối cùng dừng mắt lại cái nút màu đỏ, ấn một cái không chân chừ.

Cùng lúc đó, từ trong một cái xô toilet tắm ẩm ướt nào đó trong bếp phát ra một tiếng thét chói tai, vang vọng trong bầu không khí yên tĩnh đến quỷ dị trong phòng.

.....

Từ đó về sau, trong những thứ mà phúc hắc trung khuyến công sợ, ngoài quỳ, còn có thêm gối ôm Mario, cũng bởi vì như thế, ngạo kiều nữ vương thụ không còn cách nào khác, quyết định đem tất cả đồng gối ôm Mario mà phúc hắc trung khuyến công giấu đi quyên góp cho cô nhi viện.

Sau đó xảy ra một đoạn đối thoại như sau...

“Em thật sự định đem đồng gối ôm đó quyên góp cho cô nhi viện?” Phúc hắc trung khuyến công đã mất ngủ mấy ngày yếu ớt hỏi.

“Anh mấy ngày ngủ không ngon giấc rồi...” Ngạo kiều nữ vương thụ lưu luyến quay đầu lại nhìn đồng gối ôm Mario chất đầy ghế sau ô tô.

“Thực ra anh định hỏi là em xác định là không phải đang tống đồng đồ bỏ đi này cho cô nhi viện chứ? Mấy em nhỏ trong cô nhi viện sẽ thích cái loại ông chú yêu quái có sở thích mặc đồ đồ, lại còn có thể đột nhiên phát ra tiếng thét chói tai này sao? Tối đến, bọn nó nhất định ngủ không yên...”

“...”

Cũng từ đó về sau, gối ôm Mario biến mất hoàn toàn khỏi cuộc sống của ngạo kiều nữ vương thụ và phúc hắc trung khuyến công.

Có đôi khi ngạo kiều nữ vương thụ đau lòng nghĩ, ngày trước mình mua cái gối Mario biết phát ra âm thanh kia rốt cuộc có tác dụng gì!

13. Chương 13: Trung Thu Đặc Biệt Thiên Chi Chỉ Nguyệt Người Mãi Mãi (thượng)

Ngạo kiều nữ vương gần đây có tâm sự.

Phúc hắc trung khuyến công nghĩ vậy.

Đại khái là bắt đầu từ mấy ngày trước, ngạo kiều nữ vương thụ đã không có tinh thần rồi, khi thì ngẩn người thất thần, nhiều lần ngạo kiều nữ vương gọi phúc hắc trung khuyến công sau đó lại là bộ dáng muốn nói lại thôi. Hơn nữa, mấy ngày nay, ngạo kiều nữ vương thụ ăn cũng không tốt, người cũng gầy đi nhiều.

Thông thường, ngạo kiều nữ vương thụ có chuyện gì chắc chắn sẽ không giấu diếm mình, phúc hắc công nghĩ vậy, nhưng anh hỏi nhiều lần, ngạo kiều nữ vương thụ vẫn chỉ nói là không có việc gì.

Rốt cuộc là làm sao?

Rõ ràng là bộ dáng bối rối, tâm sự nặng nề.

Vì sao không muốn nói với anh?

Tâm tình của phúc hắc trung khuyến công cũng vì thế mà bị kéo xuống, tuy rằng không biểu hiện ra ngoài nhưng vẫn cảm thấy mất mát, cảm thấy khó chịu.

Trung Thu sắp đến, phúc hắc trung khuyến công nghỉ kì nghỉ này, hay là mang ngạo kiều nữ vương thụ ra ngoài chơi một chút. Vài ngày trước hai người đều bề bộn công việc, bây giờ được ra ngoài giải sầu, không chừng ngạo kiều nữ vương thụ sẽ vui lên. Phúc hắc trung khuyến công vậy liền dựa vào lưng ngạo kiều nữ vương thụ, bắt đầu lật đống tạp chí du lịch cùng hướng dẫn tham quan, suy nghĩ xem kì nghỉ dài những tám ngày đi đâu thì tốt hơn.

Mặt khác, phúc hắc trung khuyến công còn vô cùng cố gắng nấu ăn thật ngon để ngạo kiều nữ vương thụ lên tinh thần.

Ngạo kiều nữ vương thụ nhìn thấy hết, trong lòng lại càng thêm áy náy.

Bởi vì Trung Thu năm nay, cậu định trở về thành phố B một chuyến, cùng nghỉ lễ với cha mẹ ở thành phố B. Nhưng cha mẹ hẳn là vẫn không đồng ý cho phúc hắc trung khuyến công cùng theo cậu về.

Bách thiện hiếu vi tiên (trong trăm điều thiện, lấy chữ hiếu làm trước nhất), đây là lời dạy của người Trung Hoa xưa.

Ngạo kiều nữ vương thụ vẫn luôn là một đứa con hiếu thuận, lúc nào cũng ngoan ngoãn vâng lời, từ sau khi trưởng thành, vừa quan tâm lại săn sóc cha mẹ.

Nhưng kể từ sự kiện ngạo kiều nữ vương thụ nói thật với gia đình người mình thích là phúc hắc trung khuyến công, cũng là đàn ông, hơn nữa còn nói sau này sẽ ở bên phúc hắc trung khuyến công, hình tượng luôn nhu thuận, hiếu chuyện của cậu trong mắt cha mẹ, đột nhiên như núi lở, đất sụt, sụp đổ trong nháy mắt. Mà đối với việc phúc hắc trung khuyến công, thái độ của ngạo kiều nữ vương thụ vừa cố chấp, liên kiên quyết. Vì thế, mẹ của ngạo kiều nữ vương thụ còn tức giận đến phát bệnh, còn cha của ngạo kiều nữ vương thụ, vừa đổ dành mẹ cậu đang yếu ớt, vừa hỗn hển chỉ vào cửa, bắt ngạo kiều nữ vương thụ ra ngoài, không bao giờ cần quay về nữa.

Sau đó không lâu, ngạo kiều nữ vương thụ với phúc hắc trung khuyến công chuyển sang thành phố C, cách thành phố B không xa lắm.

Khi đó, cậu luôn quay về nhà, thử thuyết phục cha mẹ, nhưng lần nào cũng bị nhốt ngoài cửa. Đôi khi còn có thể nghe thấy tiếng khóc của mẹ ở trong nhà. Ngạo kiều nữ vương thụ cứ như thế đứng nguyên ngoài

cửa, không nhúc nhích. Cậu cũng không muốn làm cha mẹ đau lòng, khó chịu, nhưng đối với người cậu thích, cậu cũng sẽ tuyệt đối không buông tay.

Thích một người thì có gì sai?

Thích một người thì nhất định phải để ý đến giới tính của người ấy hay sao?

Thích một người, có thể sống với mình suốt đời không phải là tốt lắm sao?

Chuyện công khai của ngạo kiều nữ vương thụ với gia đình cậu vô cùng bế tắc. Khoảng thời gian đó, cha mẹ của phúc hắc trung khuyến công cũng không ở trong nước, cho nên lúc đó, hai bên cha mẹ cũng không xuất hiện loại khó xử không cần thiết nào. Sau đó, cha mẹ phúc hắc trung khuyến công biết chuyện này, mặc dù có chút giật mình, nhưng cuối cùng vẫn cười đầy từ ái chấp nhận ngạo kiều nữ vương thụ, hơn nữa còn nói bên cha mẹ ngạo kiều nữ vương thụ, bọn họ cũng sẽ cố gắng khuyên nhủ. Hai nhà chơi với nhau lâu như vậy, hồi trước lúc hai bà mẹ mang thai, còn cười đùa nhau, sau này phải cho hai đứa bé cưới nhau.

Tuy rằng có chút lệch hướng so với suy nghĩ ban đầu, nhưng như vậy cũng không có gì không tốt cả.

Ngạo kiều nữ vương thụ mặc dù đang ở thành phố C, nhưng mỗi tháng, cậu vẫn quay về thành phố B một lần, lần nào cũng trốn ở một chỗ, nhìn mái tóc cha mẹ ngày càng bạc hơn, cảm xúc trăm mối dâng lên trong lòng.

Cha mẹ của ngạo kiều nữ vương thụ vẫn kiên quyết không nhận tiền cùng những thứ đồ ngạo kiều nữ vương thụ gửi, dường như quyết tâm không thừa nhận đứa con bất hiếu này nữa.

Về quan hệ của mình với cha mẹ, ngạo kiều nữ vương thụ luôn luôn im lặng, không đề cập tới, cậu không muốn làm cho phúc hắc trung khuyến công khó xử. Mỗi khi đến ngày lễ gì, hai người sẽ cùng nhau chuẩn bị thật nhiều lễ vật, gửi về cho cha mẹ ở bên thành phố B.

Chớp mắt, cậu với phúc hắc trung khuyến công ở bên nhau đã được gần hai năm.

Một thời gian ngắn trước nhận được điện thoại từ cha, cậu biết mẹ cũng đang nghe ở một đầu, ngạo kiều nữ vương thụ trong một lúc vừa kích động, lại vừa cảm thấy xót xa, tay cầm điện thoại cũng run lên.

Cha mẹ không nói gì về chuyện của cậu với phúc hắc trung khuyến công, chỉ hỏi cậu dạo này thế nào.

Tuy rằng cũng không đề cập đến chuyện bảo cậu về nhà ăn Tết, nhưng ít nhất thái độ của cha mẹ bên kia cũng đã dịu xuống rất nhiều.

Có lẽ là hai năm rồi, hai vị cha mẹ cũng đã được khai sáng một chút.

Lần này trở về, có lẽ có thể thuyết phục được họ.

Thực sự, cậu với phúc hắc trung khuyến công ở bên nhau vô cùng hạnh phúc.

Ôm ý nghĩ như vậy, ngạo kiều nữ vương thụ quyết định về nhà nghỉ lễ, tranh thủ thời gian đó xử lý tốt vấn đề của mình với cha mẹ, nếu có thể còn được về nhà cùng phúc hắc trung khuyến công. Người hai nhà sau này cũng có thể sum họp bên nhau.

Trước Trung Thu một ngày, ngạo kiều nữ vương thụ cùng ăn cơm trưa với phúc hắc trung khuyến công.

Thức ăn trên bàn rất nhiều, vừa nhìn đã thấy phúc hắc trung khuyến công tiêu tốn không ít tâm tư. Phúc hắc trung khuyến công vừa gấp cho ngạo kiều nữ vương thụ một chút rau, vừa kể một câu chuyện cười để ngạo kiều nữ vương thụ thấy vui, nhưng phúc hắc trung khuyến công là người không biết kể chuyện cười nhất trong những người không biết kể chuyện cười, tuy thế, dù chuyện cười của phúc hắc trung khuyến công không buồn cười chút nào, ngạo kiều nữ vương thụ vẫn cảm thấy vui hơn rất nhiều.

Cha mẹ của phúc hắc trung khuyến công hiện nay không ở trong nước, nếu ngạo kiều nữ vương thụ về nhà đón Tết, cả kì nghỉ, phúc hắc trung khuyến chỉ có một mình.

Ngập ngừng một lát, ngạo kiều nữ vương thụ vẫn quyết định nói ra.

“Ngày mai tôi muốn quay về thành phố B một chuyến, có thể ngày mốt mới về.”

Bàn tay đang cầm muôi múc canh của phúc hắc trung khuyến công dừng lại một chút, anh ngẩng đầu nhìn ngạo kiều nữ vương thụ một cái, sau đó cười một cái rõ tươi.

“Được, chúng mình cùng quay về thành phố B.”

“... Một mình tôi về là được rồi.” Ngạo kiều nữ vương thụ thấp giọng nói.

Phúc hắc trung khuyến công im lặng một lát, buông cái muôi xuống, cầm lấy bàn tay đang đặt trên bàn của ngạo kiều nữ vương thụ, giọng nói dịu dàng, lại xen chút khẩn cầu: “Anh biết em lo lắng cái gì. Nhưng, chúng mình cùng nhau về không phải là tốt hơn sao? Lâu như vậy rồi, chú với dì chắc cũng nghĩ thông rồi.”

“Anh... cũng không muốn em một mình đối mặt với khó khăn như thế... Ít nhất, có anh cùng em gánh vác...”
Ngữ khí của phúc hắc trung khuyến công càng thêm dịu dàng.

Anh biết ngạo kiều nữ vương thụ là một đứa con hiếu thuận, anh biết ngạo kiều nữ vương thụ vì ở bên mình, đã hy sinh rất nhiều.

Anh biết ngạo kiều nữ vương thụ thường xuyên quay về thành phố B, trốn sau một gốc cây, yên lặng nhìn cha mẹ đang tản bộ trong công viên nhỏ cạnh nhà cậu.

Anh biết, anh biết tất cả những điều đó.

Bóng lưng đơn độc, mỏng manh khi đó của ngạo kiều nữ vương thụ dưới bóng trời chiều, làm cho phúc hắc trung khuyến công cảm thấy chính mình đã mắc phải một sai lầm không bao giờ sửa chữa được.

Không muốn nhìn thấy ngạo kiều nữ vương thụ bị tổn thương nữa, nhưng chính mình lại bất lực.

Cái cảm giác ghen ứ trong lòng, khiến cho cả thần kinh lẫn thân thể anh đều đau đớn vô cùng.

Ngạo kiều nữ vương thụ nghe xong, ngẩn người ra, bàn tay đang bao bọc lấy tay mình hơi thô ráp, nhưng lại ấm áp vô cùng, khiến cho người ta không muốn rời ra, muốn nắm chặt lấy cả đời cũng không buông.

Ngạo kiều nữ vương thụ nhìn phúc hắc trung khuyến công ở đối diện mình, trong mắt phúc hắc trung khuyến công tràn ngập đau lòng cùng dịu dàng, còn thoáng thấy được nét bi thương.

Thực ra, đối với chuyện của mình với gia đình, trong lòng phúc hắc trung khuyến công có lẽ còn khó chịu hơn mình.

Nhưng mình lại ích kỷ như vậy, muốn Trung Thu đoàn tụ với mọi người trong nhà, mà bỏ lại một mình phúc hắc trung khuyến công.

Vì sao không thể dũng cảm hơn một chút?

Ít nhất, cho dù phải đối mặt với điều gì, đều có phúc hắc trung khuyến công cùng mình gánh vác.

“Ừm...” Ngạo kiều nữ vương thụ bỗng nhiên nở nụ cười, lật bàn tay đặt vào vào lòng bàn tay của phúc hắc trung khuyến công, mười ngón tay đan vào nhau, “Về phía cha mẹ, có lẽ là đã nghĩ thông nhiều rồi... Tôi vốn chỉ là muốn về trước, triệt để thuyết phục họ... Sau đó lại mang anh về.”

Phúc hắc trung khuyến công trong một lúc không kịp phản ứng gì, chỉ có thể ngơ ngàng nhìn ngạo kiều nữ vương thụ.

Ngạo kiều nữ vương thụ tiếp tục nói: “Cha mẹ... Mấy hôm trước gọi điện cho tôi... Tôi nghĩ lần này... Cha mẹ sẽ thừa nhận chúng ta không chừng...”

“Nhưng... Nhưng vì sao mấy ngày nay thấy em vẫn rầu rĩ không vui?” Phúc hắc trung khuyến công cuối cùng cũng tìm được giọng nói của mình.

Ngạo kiều nữ vương thụ nhìn phúc hắc trung khuyến công, lại cười tiếp.

“Bởi vì... Tôi không nỡ bỏ anh lại, bắt anh một mình ăn Tết... Tôi sợ anh sẽ...”

Bốn chữ “Cảm thấy cô đơn” chưa kịp nói ra, phúc hắc trung khuyến công đã đứng dậy, xụ mặt tức giận như một thằng bé bị oan ức: “Hừ! Nếu như vậy, mang anh về cùng không phải là được sao! Hừ!”

“Làm hại anh lo lắng! ... Anh... Anh giận thật đấy!”

Ngạo kiều nữ vương thụ nhìn phúc hắc trung khuyến công như thằng bé cáu kỉnh ầm ĩ, cũng đứng dậy, mỉm cười dựa vào vai của phúc hắc trung khuyến công, ngẩng đầu nhẹ nhàng hôn một cái lên khóe môi của phúc hắc trung khuyến công.

“Em yêu anh.” Ngạo kiều nữ vương thụ nhẹ nhàng nói.

Em yêu anh, cho nên, dù thế nào, cũng không muốn nhìn anh chịu tổn thương.

Em yêu anh, cho nên, dù thế nào, cũng không nguyện rời xa anh.

Em yêu anh, cho nên, dù thế nào, cũng xin anh ở bên em, bạc đầu đến già.

14. Chương 14: Trung Thu Đặc Biệt Thiên Chi Chỉ Nguyệt Người Mãi Mãi (hạ)

Kết quả là ngạo kiều nữ vương thụ với phúc hắc trung khuyến công quyết định chiều đến sẽ cùng nhau về thành phố B nghỉ lễ Trung Thu.

Bởi vì khoảng cách giữa thành phố B và thành phố C không quá xa, nên phúc hắc trung khuyến công cùng ngạo kiều nữ vương thụ quyết định lái xe trở về. Trước khi về, bọn họ đi siêu thị mua một ít nguyên liệu nấu ăn, cùng một vài thứ linh tinh như bánh Trung Thu, theo lời phúc hắc trung khuyến công chính là, con rể đến nhà bố mẹ vợ tất nhiên là con rể phải mang tất cả mọi thứ tới.

Ngạo kiều nữ vương thụ lấy tay đỡ trán, trong lòng thầm mắng, con rể em gái anh!

Nhưng... Phúc hắc trung khuyến công thoát nhìn rất vui vẻ.

Hình như còn có chút căng thẳng nữa.

Bởi vì lúc chuẩn bị lên xe, anh liên tục hỏi ngạo kiều nữ vương thụ xem hình ảnh của mình có được hay không, có phải nhìn tinh thần hơi sa sút không, hơn nữa lúc thay quần áo, phúc hắc trung khuyến công cũng phải chọn mất nửa ngày.

Điều này khiến cho ngạo kiều nữ vương thụ không khỏi bật cười: “Nói anh lớn lên dưới mí mắt cha mẹ em cũng không quá đáng, anh có dạng gì chẳng lẽ họ còn không biết. Chỉ là về nghi lễ thôi mà, căng thẳng đến thế ư?”

“Căng thẳng?” Phúc hắc trung khuyến công ngồi ở bên lái xe, nghiêng đầu ngồi ngạo kiều nữ vương thụ đang ngồi ở bên cạnh, đột nhiên vô lại nói: “Mặc dù đúng là có một chút, nhưng nếu em hôn anh một cái, anh sẽ không căng thẳng nữa.”

Ngạo kiều nữ vương thụ lườm anh một cái, “Tập trung lái xe đi.”

Phúc hắc trung khuyến công yên lặng quay đầu, “Rõ ràng vừa nãy còn chủ động như thế...”

“Câm miệng!” Mặt ngạo kiều nữ vương thụ đen sì, lúc đó mình nhất định là bị mất trí rồi mới đi hôn phúc hắc trung khuyến công, ai biết được tên phúc hắc trung khuyến công này bất cứ khi nào, bất kì nơi nào đều có thể động dục! Nếu không phải vậy, bọn họ cũng không phải muộn thế này mới quay về thành phố B, nếu không phải vậy... bọn họ hiện tại đã có thể ngồi quanh bàn cùng cha mẹ ăn bánh Trung Thu!

Phúc hắc trung khuyến công liếc mắt nhìn ngạo kiều nữ vương thụ đang xấu hổ, hình như lại khiến ngạo kiều nữ vương thụ giận rồi, nhưng mà, trong lòng phúc hắc trung khuyến công lại thấy vui vô cùng.

Phúc hắc trung khuyến công cùng ngạo kiều nữ vương thụ trở về thành phố B, ngạo kiều nữ vương thụ cũng không gọi điện về nhà báo trước, nên cha mẹ cậu căn bản cũng không biết bọn họ sắp về nhà.

Dù sao cũng mang theo đủ mấy đồ rồi nguyên liệu nấu ăn, còn có siêu đầu bếp phúc hắc trung khuyến công ở đây, không sợ khi về nhà, cha mẹ ngạo kiều nữ vương thụ không chuẩn bị cơm tối cho bọn họ.

Huống chi ăn cơm muộn một chút cũng chẳng sao, như vậy ngắm trăng càng lớn, càng tròn, càng sáng, càng đẹp hơn.

Ngạo kiều nữ vương thụ nghĩ như thế.

Xe tiến vào đường lớn sầm uất của thành phố B, những công trình kiến trúc lớn ở hai bên đường, ánh đèn chiếu rọi khắp nơi, vừa sáng vừa xinh đẹp vô cùng, phía bầu trời khu quảng trường xa xa, từng đám pháo hoa rực rỡ nở rộ, trên những tấm biển quảng cáo cỡ lớn in hình những chiếc bánh trung thu nhìn vô cùng ngon, cùng khuôn mặt tươi cười của mọi người, cùng hàng chữ thật to viền hoa, viết theo thể thư pháp “Trung Thu vui vẻ”. Đặt mình trong không khí lễ hội ấm áp lại đẹp như vậy, ai cũng thay đổi, quên hết mọi phiền não cùng bất an, giờ phút này đây chỉ muốn đắm mình trong bầu không khí rộn rã đoàn viên.

Khi xe sắp vào đến khu nhà của ngạo kiều nữ vương thụ với phúc hắc trung khuyến công ở, phúc hắc trung khuyến công đột nhiên dừng xe bên đường.

“Anh... có chút căng thẳng.”

Phúc hắc trung khuyến công cúi đầu, nhỏ giọng nói.

“Nếu như, chú với dì không đồng ý thì phải làm sao?...”

“Nếu... họ đuổi anh đi thì phải làm sao?”

“Bọn họ nhất định là rất giận anh... Nếu không phải vì anh, em sẽ không...”

Quả nhiên.... Người này, căng thẳng đến mức này rồi.

Vừa rồi trên đường rõ ràng vẫn mặt dày như thế...

Thực ra bản thân ngạo kiều nữ vương thụ cũng có chút căng thẳng, dù sao... Cha mẹ chỉ gọi điện hỏi cuộc sống của mình gần đây thế nào.

Nhưng, dưới tình huống thế này, tay cậu vẫn khẽ đặt lên đôi tay đang cầm lái của phúc hắc trung khuyến công.

Tuy không nói câu nào, vẫn là sự xoa dịu tốt nhất.

Khi hai người cuối cùng mang theo túi lớn túi bé xuống xe, chậm rãi bước lên từng bậc cầu thang lên đến tầng trệt nhà của cha mẹ ngạo kiều nữ vương thụ với phúc hắc trung khuyến công sống, đứng ở giữa hai căn nhà, nơi hai người đã ra đi. Trong nháy mắt, hai người đều có một loại cảm giác vô cùng thân thuộc, vô cùng hoài niệm.

Từ sau sự kiện kia, thời gian hai năm dài như thế dường như không còn nữa, chỉ còn lại hai người họ sống vai nhau đứng tại nơi này.

Nhớ lại khi còn bé, hai người luôn cùng thức dậy đi học, rồi cùng nhau về nhà, mỗi sớm sớm, gặp nhau ở nơi này, lưng đeo cặp sách, sánh vai nhau cùng tới trường, mỗi chiều chiều lại chào tạm biệt nhau ở nơi này, rồi về nhà mình.

Đủ loại chuyện xưa, vẫn khắc sâu trong tâm trí.

Ngạo kiều nữ vương thụ hít một hơi thật sâu, tiến lên một bước đưa tay ra, ấn chuông cửa nhà mình.

Thời gian hai người đứng đợi ở trước cửa chỉ mấy phút, nhưng lại dài như cả đời.

Huống chi —

Trong phòng vẫn không có ai ra mở cửa...

Ngạo kiều nữ vương thụ ấn chuông thêm hai lần nữa, vẫn không có người mở cửa.

Ngạo kiều nữ vương thụ với phúc hắc trung khuyến công đứng ở ngoài cửa, lòng không khỏi chùng xuống.

Là đang xem TV nên không nghe thấy, hay là... không muốn gặp lại mình?

Nghĩ đến khả năng như vậy, lòng hai người đều chợt lạnh, lòng bàn tay cũng bắt đầu ướt mồ hôi.

Cho dù là ngạo kiều nữ vương thụ, hay là phúc hắc trung khuyến công đều không mong muốn cái khả năng thứ hai đó, ngạo kiều nữ vương thụ vẫn đang ấn chuông, phúc hắc trung khuyến công khẽ cúi đầu, dưới ánh đèn hành lang mờ mờ, không rõ biểu tình trên mặt.

Trong lúc hai người đang rối rắm không biết nên làm gì, điện thoại của ngạo kiều nữ vương thụ cùng phúc hắc trung khuyến công cùng lúc vang lên.

Vừa nhắc điện thoại, giọng nói của hai bên cha mẹ lần lượt phát ra từ hai cái di động.

“Hai thằng nhãi các con chạy đi đâu mất rồi? Sao nửa ngày rồi mà không ai ra mở cửa?”

“Cha?”

Bên này, phúc hắc trung khuyến công cùng ngạo kiều nữ vương thụ đồng thanh nói một câu, giật mình nhìn nhau.

“Hai người sao lại về? Hai người không phải đang ở nước ngoài sao?”

“Cha với mẹ đi thành phố C á? Sao không báo trước cho bọn con một tiếng?”

“Ở nước ngoài thì không được về nhà ăn Tết sao?”

“Không báo trước, hai đứa mày liền chạy lung tung có phải không? Tết đến không yên ổn ở nhà, xem hai đứa về, ba xử lí hai đứa thế nào!”

Hai người nhìn nhau, đều là bộ dáng bưng tỉnh đại ngộ, lập tức nở nụ cười.

Hóa ra khởi hành cùng lúc với cha mẹ, kết quả là bỏ lỡ ở giữa đường.

Ngạo kiều nữ vương thụ nói vào điện thoại, “Cha, bọn con bây giờ đang ở thành phố B, cha với mẹ, còn có chú, dì cứ từ từ, bọn con về ngay đây.”

Phúc hắc trung khuyến công cũng nói lại tình hình cho cha mẹ mình.

Hai người vừa vội vàng đến thành phố B, trái tim cùng tâm trí vô cùng kích động, lại mang theo đồng hồ, vội vã chạy xuống lầu, lái xe quay về thành phố C.

Lái liên tục một đường, khi hai người đến thành phố B, đã gần 9h.

Cha mẹ hai bên đang ngồi đợi trên băng ghế dài trong hoa viên nhỏ dưới căn hộ của họ.

“Thằng nhóc thối này, về nhà sao không gọi điện cho mẹ mày? Bắt bọn tao phải đợi lâu như thế.”

Vừa gặp mặt đã bị mắng, nhưng ngạo kiều nữ vương thụ và phúc hắc trung khuyến công nghe được, trong lòng lại đều cảm thấy ấm áp.

Trăng đêm nay đặc biệt tròn, người hai nhà cùng nhau bước lên cầu thang tới căn hộ của hai người, phúc hắc trung khuyến công cùng ngạo kiều nữ vương thụ cúi đầu đi giữa, yên lặng nắm tay người kia.

Nhớ năm đó tóc còn để chỏm, tình cảm chỉ là trúc mã, mà nay đã nên duyên, nắm tay người, nguyện bên nhau đến cùng trời cuối đất.

– Hoàn –

15. Chương 15: Phúc Hắc Ngạo Kiều Phiên Ngoại Chi Tận Thế

Ngạo kiều nữ vương thụ tắm xong rồi đi vào phòng ngủ, thấy phúc hắc trung khuyến công đang ngồi trên giường, ngẩn người với cái máy tính. Ngạo kiều nữ vương thụ ngồi xuống bên phúc hắc trung khuyến công, lấy tay quơ quơ trước mắt phúc hắc trung khuyến công, tự mình lẩm bẩm: “Này, hôn đi đâu mất rồi?” Thấy phúc hắc trung khuyến công không có phản ứng gì, đột nhiên nheo mắt cười, dùng tay bóp chặt mũi

của anh.

“Phù... Khụ khụ!” Phúc hắc trung khuyến công còn đang đi vào cõi thần tiên nhất thời không thở được, vùng vẫy qua quít một cái mới kịp phản ứng, vội cầm lấy bàn tay đang bóp mũi mình của ngạo kiều nữ vương thụ đặt trên giường, liều mạng hít thở. Ngạo kiều nữ vương thụ cười ha ha, phúc hắc trung khuyến công thở đủ rồi mới quay đầu trừng tên đầu sỏ nào đó đang gập người cười không đứng thẳng được ở một bên, sau đó đột nhiên vùng lên đè ngạo kiều nữ vương thụ xuống, hung tợn nói: “Em dám mưu sát chồng a!” Thấy ngạo kiều nữ vương thụ vẫn cười to không ngừng, phúc hắc trung khuyến công làm bộ bóp bóp mũi cậu, giọng nói mang vài phần uy hiếp, lại vài phần cưng chiều: “Còn cười! Em dám cười tiếp! Cười tiếp cẩn thận vi phu (chồng) mang gia pháp ra!”

* Vì phúc hắc trung khuyến công đang đùa ngạo kiều nữ vương thụ nên mình sẽ giữ nguyên một số từ cổ trang.

Ngạo kiều nữ vương thụ vất vả lắm mới nhận được cười, để tay lên ngực phúc hắc trung khuyến công, khoe mắt vẫn lộ ra ý cười, nhếch mi nhìn phúc hắc trung khuyến công, hỏi: “Gia pháp? Anh đành lòng sao?”

Phúc hắc trung khuyến công khẽ bóp mũi ngạo kiều nữ vương thụ, cười âm hiểm: “Giỏi nha, em bây giờ quả nhiên là được chiều hư rồi! Sao phải không nữa? Để vi phu cho em xem không đành lòng là không đành lòng thế nào!” Nói xong dùng tay cù ngạo kiều nữ vương thụ, ngạo kiều nữ vương thụ không ngờ phúc hắc trung khuyến công lại dùng đến chiêu này, vừa tránh vừa cười.

“Hỗn... Hỗn đản... Mau dừng tay...” Ngạo kiều nữ vương thụ vừa thở hổn hển, vừa bắt lấy bàn tay đang làm loạn trên người mình.

Phúc hắc trung khuyến công làm sao khinh địch, bỏ qua cho cậu như vậy được, bàn tay tiếp tục tác oai tác quái, cúi đầu khẽ hôn lên khoe miệng, rồi lên cổ ngạo kiều nữ vương thụ nói: “Dừng tay cũng được thôi, kêu một tiếng tướng công cho vi phu nghe, vi phu tạm tha cho em.”

Từ trước đến nay ngạo kiều nữ vương thụ sợ bị cù nhất, nhưng bởi vì đang bị phúc hắc trung khuyến công đè nên không thể nào trốn thoát được, lúc này lại nghe thấy phúc hắc trung khuyến công nói vậy, bèn liếc mắt nhìn phúc hắc trung khuyến công một cái, dùng tay bóp cổ anh dùng sức lắc lắc anh, nói: “Nhanh đứng lên khỏi người ông đây!”

Phúc hắc trung khuyến công thấy mặt của ngạo kiều nữ vương thụ đỏ lên, trong đáy mắt mơ hồ có dấu hiệu nổi giận, cũng không đùa cậu nữa, đổi thành ôm lấy ngạo kiều nữ vương thụ, cả hai cùng nằm trên giường, phúc hắc trung khuyến công vùi đầu chôn ở cổ ngạo kiều nữ vương thụ, thỉnh thoảng cọ một cái, tay của ngạo kiều nữ vương thụ cũng ôm lấy phúc hắc trung khuyến công, rồi đột nhiên dường như nhớ ra cái gì, lấy tay chọc chọc phúc hắc trung khuyến công: “Đúng rồi, vừa nãy phát gốc cái gì đấy?”

Phúc hắc trung khuyến công hôn lên môi ngạo kiều nữ vương thụ, chậm rãi cọ sát, không chú ý trả lời: “Vừa rồi lên weibo thấy tất cả mọi người đều nói về tận thế gì đó.”

Ngạo kiều nữ vương thụ vốn tưởng rằng có chuyện gì nghiêm trọng, nghe thấy vậy vừa tức vừa buồn cười:

“Vậy anh tin sao?”

Phúc hắc trung khuyến công ngẩng đầu nhìn ngạo kiều nữ vương thụ, nghĩ nghĩ, gật đầu nói: “Có một chút.” Nói xong lại ôm chặt ngạo kiều nữ vương thụ thêm một chút, dùng mũi cọ cọ mũi ngạo kiều nữ vương thụ, khẽ nói: “Vậy còn em, có tin không?”

Ngạo kiều nữ vương thụ nhìn nhìn phúc hắc trung khuyến công, lấy tay nhéo nhéo mặt anh, sao đó đẩy anh ra, ngồi dậy cười nói: “Không tin.”

Phúc hắc trung khuyến công cũng ngồi dậy, bĩu môi bất mãn: “Tốt xấu gì em cũng phải phu xướng phụ tùy (chồng đề xướng việc gì, vợ đều nghe và làm theo) một chút chứ!”

Ngạo kiều nữ vương thụ đang mang máy tính lại, nghe thấy “phu xướng phụ tùy”, nhú mày nhìn phúc hắc trung khuyến công, cười lạnh: “Phu xướng phụ tùy?”

“Không phải, không phải,” Phúc hắc trung khuyến công nhích lại gần bên ngạo kiều nữ vương thụ, cười hề hề nói: “Là phu xướng phu ~ tùy.”

Ngạo kiều nữ vương thụ lườm anh một cái, không ba hoa với anh nữa, mở weibo, đăng nhập tài khoản của mình, đánh một hàng chữ, post xong, log out, rồi tắt weibo.

Phúc hắc trung khuyến công ở bên cạnh yên lặng nhìn, nở nụ cười.

Ngủ giấc, ở cạnh anh, dù là tận thế, cũng có gì đáng sợ đâu?

16. Chương 16: Phúc Hắc Ngạo Kiều Nguyên Đán Đặc Biệt Thiên Chi Tuyệt

Mấy ngày cuối năm nhiệt độ không khí chợt giảm xuống, cả đêm qua có một trận tuyết lớn, toàn bộ thành phố C hết như một giấc mơ được bao phủ bởi một màu trắng bạc.

Ngạo kiều nữ vương thụ rất thích tuyết, thích cảm giác màu trắng tinh khiết vô ngần đó bao trùm lên tất cả, thích cái xốp xốp của tuyết, thích âm thanh sột soạt khi bước đi trên tuyết phát ra. Nhưng, điều cậu thích nhất vẫn là cảm giác khi nhìn những bông tuyết bay bay, rơi xuống, sau đó đưa tay đón lấy.

Cho nên vừa mới sáng sớm, ngạo kiều nữ vương thụ đã lay phúc hắc trung khuyến công đang ngủ trong ổ chăn dậy.

Phúc hắc trung khuyến công còn đang buồn ngủ, nhìn ngạo kiều nữ vương thụ một cái, sau đó kéo ngạo kiều nữ vương thụ vào lòng tiếp tục nhắm mắt ngủ. Ngạo kiều nữ vương thụ vừa đẩy đẩy phúc hắc trung

khuyến công vừa nói: “Này, không được ngủ nữa, nhanh đứng dậy theo em ra ngoài ngắm tuyết!”

Phúc hắc trung khuyến công trở mình đè ngạo kiều nữ vương thụ lại, không cho cậu lộn xộn, mơ mơ màng màng nói: “Trời lạnh thế này, ngắm tuyết cái gì, mệt muốn chết, ngủ nhanh nào.”

Ngạo kiều nữ vương thụ bị phúc hắc trung khuyến công đè không thở được, lại vừa đẩy phúc hắc trung khuyến công ra, vừa nói: “Mấy giờ rồi mà còn ngủ! Nhanh đứng dậy, có nghe hay không! Theo em xuống nhà!”

“Ngoan, đừng ồn ào, để anh ngủ thêm một lát.” Phúc hắc trung khuyến công ỳ ra trên giường, còn ôm chặt lấy ngạo kiều nữ vương thụ.

Một lát sau...

“Á! Đau...” Phúc hắc trung khuyến công đang mơ mơ màng màng ngủ đột nhiên thấy vai tê rần, cơn buồn ngủ nhất thời chạy biến đâu mất tiêu, mở mắt phát hiện hóa ra là ngạo kiều nữ vương thụ cắn mình.

“Em muốn mưu sát chồng em à!” Phúc hắc trung khuyến công cuối cùng cũng phải từ bỏ việc ngủ tiếp, từ trên giường ngồi dậy, không tình nguyện mặc quần áo, nghiêng đầu nhìn một loạt dấu răng ở trên vai, vừa giận vừa buồn cười, thế là ngẩng đầu làm bộ hung ác nói với ngạo kiều nữ vương thụ đang đứng bên cạnh.

Ngạo kiều nữ vương thụ đưa quần áo cho anh, híp mắt cười nói: “Sáng sớm ra đã có thể được em thương yêu, anh phải là mừng không kịp chứ.”

Phúc hắc trung khuyến công nháy mắt nói: “Anh rất mừng, nếu em hôn anh một cái anh còn mừng hơn.”

“Đi chết đi!” Ngạo kiều nữ vương thụ đem đồng quần áo ném lên đầu phúc hắc trung khuyến công, xoay người ra khỏi phòng.

Phúc hắc trung khuyến công tóm lấy quần áo, nhìn nhìn cửa sổ, mơ mơ hồ hồ, chẳng thấy rõ cái gì.

“Thời gian trôi thật là nhanh, lại một năm nữa sắp qua.” Qua một lúc lâu, phúc hắc trung khuyến công bỗng nhiên nói vậy.

Phúc hắc trung khuyến công xuống giường, đi đến bên cửa sổ, mở cửa ra, đại khái là bị đóng băng, đẩy mãi không được, anh dùng sức một chút, một cổ gió lạnh thổi thẳng vào mặt, lạnh buốt đến mức anh run lên.

Xem ra trận tuyết đêm qua quả thật không nhỏ, cả khu nhà đều được khoác một tấm áo trắng.

Ngạo kiều nữ vương thụ vẫn luôn rất thích tuyết. Nói ra kể cũng lạ, ngạo kiều nữ vương thụ khi còn là một

thiếu niên, đã mang khí chất nhã nhặn cấm dục, không hay cười, làm việc thì luôn cẩn thận tỉ mỉ, nói cách khác, gần như là rập khuôn với phiên bản trưởng thành, mấy sợi nổi, kích thích ở thiếu niên căn bản không có một chút dấu vết gì trên người cậu. Nếu không phải phúc hắc trung khuyến công lớn lên cùng với ngạo kiều nữ vương thụ, có ai nói một người chẳng có cảm xúc, chẳng biết nói chuyện như thế mà cũng thích tuyết, chắc chắn phúc hắc trung khuyến công sẽ không tin. Thế nhưng, ngạo kiều nữ vương thụ chính là như vậy, mỗi khi nhìn thấy tuyết, trong mắt luôn lóe lên ánh vui vẻ, trên khuôn mặt luôn không có nhiều biểu tình lắm cũng sẽ mang nét cười như trẻ con, lần nào cũng kéo phúc hắc trung khuyến công chạy ra ngoài, ngắm những bông tuyết bay bay, giang hai tay đón lấy bông tuyết, nhìn chúng chậm rãi tan ra trong tay mình.

Phúc hắc trung khuyến công đột nhiên nhớ tới có một lần tuyết rơi, ngạo kiều nữ vương thụ đẩy cửa nhà anh, tìm anh ra ngoài ngắm tuyết, anh không nói gì thêm, khoác thêm áo rồi cùng ngạo kiều nữ vương thụ chạy xuống nhà. Khi vừa ra khỏi cửa, ngạo kiều nữ vương thụ xoay người, nhìn thấy phúc hắc trung khuyến công chỉ mặc một cái áo khoác lông, nhú mào, đột nhiên tháo khăn quàng cổ của mình ra, choàng lên cho phúc hắc trung khuyến công. Trong lúc ngạo kiều nữ vương thụ thay phúc hắc trung khuyến công sửa lại khăn quàng cổ, đầu ngón tay lạnh như băng tiếp xúc với làn da ấm áp của phúc hắc trung khuyến công, phúc hắc trung khuyến công nâng mắt nhìn ngạo kiều nữ vương thụ, thiếu niên ở trước mắt mình vẻ ngoài thanh tú, mái tóc cắt ngắn đen nhánh mềm mại, đôi mắt dài sau gọng kính màu bạc nghiêng nghiêng, cái mũi thật thẳng, đôi môi mỏng đang mím chặt, biểu tình trên mặt hết như đang hoàn thành nhiệm vụ gì đó...

Đúng lúc đó, phúc hắc trung khuyến công đột nhiên cầm lấy bàn tay đang sửa khăn quàng cổ cho mình của ngạo kiều nữ vương thụ, thấp giọng cười: “Chúng ta như vậy, giống như người yêu nha.”

Ngạo kiều nữ vương thụ vốn vẫn đang cúi đầu giúp phúc hắc trung khuyến công chỉnh lại khăn, nghe thấy vậy liền ngẩng người, ngẩng đầu nhìn phúc hắc trung khuyến công, bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt của phúc hắc trung khuyến công còn thật nghiêm túc. Khoảng cách giữa hai người thực sự rất gần, còn có thể cảm nhận được hơi thở ấm áp của đối phương. Hai người cứ im lặng đứng như vậy, bàn tay bị nắm của ngạo kiều nữ vương thụ cũng quên rút về. Tuyết vẫn còn rơi, thế giới xung quanh im lặng đến nỗi tựa hồ có thể nghe thấy âm thanh khi bông tuyết rơi xuống mặt đất.

Thời điểm phúc hắc trung khuyến công hôn lên môi ngạo kiều nữ vương thụ, ngạo kiều nữ vương thụ vẫn chưa lấy lại tinh thần. Đó là nụ hôn đầu tiên của hai người, nụ hôn của phúc hắc trung khuyến công thực bụng về, mang theo ngây ngô đặc biệt của tuổi thiếu niên. Cái hôn chân chủ nơi khóe miệng, chỉ là môi chạm môi, đơn giản là đang trao đổi hơi ấm với đối phương, không có chút kỹ xảo nào, nhưng vẫn là hồi ức mềm mại nhất trong tim hai người.

“Hắt xì!” Phúc hắc trung khuyến công hắt hơi một cái rõ mạnh, mới phát hiện ra mình ngay cả áo khoác cũng chưa mặc, mà lại cứ đứng như vậy trước cửa sổ nhớ lại những chuyện ngày xưa, lúc này, ngạo kiều nữ vương thụ đang chờ ở bên ngoài thấy phúc hắc trung khuyến công mãi không ra, cảm thấy kì quái, nghĩ rằng phúc hắc trung khuyến công lại đang ngủ, thế là quay lại phòng ngủ, định chuẩn bị dùng phương pháp đặc biệt để đánh thức người ta. Ai ngờ vừa vào phòng đã thấy một trận gió lạnh thổi tới, phúc hắc trung khuyến công đang đứng trước cửa sổ mở rộng hắt xì một cái.

Thấy cảnh tượng này, ngạo kiều nữ vương thụ giận đến điên đầu, kéo lấy áo gió bình thường vẫn treo ở một bên, vọt tới trước mặt phúc hắc trung khuyến công, bọc lấy anh, sau đó đóng chặt cửa sổ, rồi mới xoay người nhìn hằm hằm phúc hắc trung khuyến công, giọng run run mắng: “Anh có phải là sống không kiên nhẫn nữa không!? Lạnh thế này mà anh chỉ mặc một cái áo sơ mi, mở cửa sổ đứng ngắm cảnh? Đầu anh

bị điều hòa thổi đến hồng rồi có đúng không?!”

“Hắt xì! ... Hắt xì!!”

Trả lời ngạo kiều nữ vương thụ chính là vẻ mặt vô tội cùng vài cái hắt xì liên tiếp của phúc hắc trung khuyến công.

“ ... ”

Cuối cùng, cũng chẳng ngăn được tuyết.

Phúc hắc trung khuyến công ngày đó bị phát sốt, ngạo kiều nữ vương thụ nâng phúc hắc trung khuyến công vô cùng suy yếu dậy, vừa mắng anh đáng đời, vừa dịu dàng giúp anh uống thuốc.

Sau khi phúc hắc trung khuyến công uống thuốc xong, ngạo kiều nữ vương thụ đặt chén xuống, sửa lại chăn cho phúc hắc trung khuyến công, động tác nhẹ nhàng sờ sờ trán phúc hắc trung khuyến công, cảm giác đã bớt nóng mới thở phào một hơi, xoay người chuẩn bị mang chén thuốc ra ngoài, không ngờ phúc hắc trung khuyến công hơi nhòe dậy, nắm lấy cổ tay cậu kéo vào lòng mình, ngạo kiều nữ vương thụ mất thăng bằng, ngã trên giường, bị phúc hắc trung khuyến công ôm chặt lấy.

Ngạo kiều nữ vương thụ vốn cũng bởi vì phúc hắc trung khuyến công thân thể khỏe mạnh, không thương tích, sáng sớm ra đã phát điên tự sinh bệnh, có chút tức giận rồi, đang muốn phát hỏa, thế nhưng phúc hắc trung khuyến công chỉ ôm lấy ngạo kiều nữ vương thụ, không nói gì.

Ngạo kiều nữ vương thụ chôn mặt trong lồng ngực phúc hắc trung khuyến công, cảm giác được lồng ngực chậm rãi phập phồng mỗi khi phúc hắc trung khuyến công hô hấp.

Căn phòng ấm áp nhất thời vô cùng yên tĩnh.

Bên ngoài, tuyết vẫn tiếp tục rơi.

Ngày đó, phúc hắc trung khuyến công đột nhiên hỏi ngạo kiều nữ vương thụ —

Chúng mình cứ như thế này, ở bên nhau cả đời được không?

Ngạo kiều nữ vương thụ nhìn tuyết bay đầy trời, nhẹ nhàng gật đầu.

17. Chương 17: Phúc Hắc Ngạo Kiều Tết Âm Lịch Đặc Biệt Thiên Chi Về Nhà

Tháng hai Dương lịch đã tới, đồng nghĩa với việc Tết Âm lịch cũng ngày càng gần, dọc theo đường phố, đã có thể cảm nhận được đầu đường cuối ngõ hương vị năm mới nồng đậm lan tràn.

Phúc hắc trung khuyến công cùng ngạo kiều nữ vương thụ vừa được nghỉ, đã bị cha mẹ ở thành phố B gọi điện tới, bắt bọn họ nhanh chóng trở về ăn Tết.

Tuy rằng hai nhà trước đây cũng cùng nhau đón Tết Âm lịch, nhưng từ sau khi phúc hắc trung khuyến công với ngạo kiều nữ vương thụ công khai, trong mấy năm gần đây, vẫn là lần đầu tiên đoàn tụ cùng cha mẹ một chỗ ăn Tết. Trong lòng hai người trong nhất thời chẳng biết là có cảm giác gì, có ảm áp, có hạnh phúc, cũng có chút cảm động chua xót vì cuối cùng đã được cha mẹ đồng ý.

Đến trước cửa nhà, hai người đang định ai về nhà nấy thì mẹ của ngạo kiều nữ vương thụ đột nhiên túm lấy tay phúc hắc trung khuyến công, phúc hắc trung khuyến công nghi hoặc khó hiểu nhìn mấy vị cha mẹ.

Hóa ra trước khi bọn họ về đây, cha mẹ hai nhà đã bàn bạc rồi, nếu gia đình đã thừa nhận hai người bọn họ, hai đứa con trai đã ở bên nhau lâu như thế, mà trong nhà vẫn chưa có phòng chung cho hai người, cho nên hai bà mẹ quyết định, nếu đã về thì cũng đừng bắt hai đứa nó ngủ tách nhau ra. Bởi vì cha mẹ phúc hắc trung khuyến công mấy năm nay thường xuyên ở nước ngoài, trong nhà vẫn không có ai ở nên có chút lạnh lẽo, cho nên cha mẹ của ngạo kiều nữ vương thụ quyết định mời bên thông gia cùng con dâu mình ở luôn tại nhà mình, phòng hồi trước của ngạo kiều nữ vương thụ cũng rộng rãi, sắp xếp lại một chút, coi như có thể làm phòng ngủ tạm thời cho hai người, trong nhà còn một gian phòng khách, quét lại sạch sẽ một chút để cha mẹ của phúc hắc trung khuyến công ở.

Khi cha của ngạo kiều nữ vương thụ nói vậy, lúc bên trái nói thông gia, bên phải nói con dâu, phúc hắc trung khuyến công với ngạo kiều nữ vương thụ ở một bên rất cuộc nhin không được mà nở nụ cười.

Mấy người mang theo đồ đạc vào phòng, trong phòng nhất thời ảm áp như tháng ba mùa xuân. Trong TV đang chiếu một trích đoạn kịch, hai ông bố ngồi một chỗ nói chuyện phiếm, còn hai bà mẹ của phúc hắc trung khuyến công cùng ngạo kiều nữ vương thụ thì bận rộn trong bếp. Mặc dù mẹ của ngạo kiều nữ vương thụ vẫn bảo phúc hắc trung khuyến công cứ ra ngoài xem TV, nhưng anh vẫn cười cười, ở lại phòng bếp giúp nhặt rau, rửa bát. Còn ngạo kiều nữ vương thụ thì đang bị cha ra lệnh dâng trà cho cha của phúc hắc trung khuyến công.

Trong ngày Tết tràn đầy hạnh phúc như thế, xuyên qua cửa sổ có thể nhìn thấy ngọn đèn ảm áp, nơi nó có một gia đình sáu người, quây quần bên nhau, vui vẻ hòa thuận, dù thời gian cứ trôi đi.

18. Chương 18: Phúc Hắc Ngạo Kiều Tết Âm Lịch Đặc Biệt Thiên Chi Album Hình

Mười giờ tối, ngạo kiều nữ vương thụ cùng phúc hắc trung khuyến công về phòng chuẩn bị đi ngủ. Vừa mở cửa phòng, đã cảm thấy một cảm giác quen thuộc đến thân thiết.

Phòng ngạo kiều nữ vương thụ vẫn giữ nguyên như trước đây, tuy nói bây giờ đổi thành phòng ngủ của hơi người, nhưng trên thực tế cũng chỉ là đem cái giường đơn trước kia đổi thành giường đôi.

Phúc hắc trung khuyến đến bên giường, tùy tiện ngồi xuống, đưa tay sờ sờ cái giường mềm mại, khoe miệng chậm rãi cong thành một đường cong tuyệt đẹp. Trái lại, ngạo kiều nữ vương thụ lại có chút cẩn trọng. Phải nói rằng hồi ngạo kiều nữ vương thụ với phúc hắc trung khuyến công còn nhỏ, phúc hắc trung khuyến công sang nhà ngạo kiều nữ vương thụ chơi, thường xuyên ở lì chỗ này không chịu đi, hai đứa bé chen chúc ngủ trên một cái giường cũng không phải một hai lần, Nhưng mà hôm nay việc đó lại có ý nghĩa hoàn toàn khác.

Năm đó ngủ chung, cùng lắm chỉ là hai đứa nhỏ vô tư, còn bây giờ? Con đường bọn họ đi, nói thì nói là không gặp phải sóng to bão lớn nào, nhưng giữa đường cũng gặp không ít mưa mưa gió gió.

Có lẽ khi nhìn lại những gì đã qua, sẽ thấy không ít lầy lội, nhấp nhô, nhưng nhìn về tương lai, lại là tia sáng của hạnh phúc.

Ngạo kiều nữ vương thụ cũng ngồi xuống giường, phúc hắc trung khuyến công lúc này vẻ mặt vô cùng quý dị nhìn cái bàn cạnh giường, ngạo kiều nữ vương thụ thấy biểu tình của anh cảm thấy vô cùng kì quái, nhúu mày, cũng theo ánh mắt anh nhìn sang, kết quả nhìn một con búp bê Mario to bằng bàn tay.

Phúc hắc trung khuyến công bây giờ mới quay sang nhìn ngạo kiều nữ vương thụ đầy đáng thương, thái dương ngạo kiều nữ vương thụ nổi đầy gân xanh: “Đừng có dùng cái loại biểu tình vờ đáng yêu đấy nhìn em.”

Phúc hắc trung khuyến công lại quay đầu nhìn con Mario, sau đó lại quay đầu, tiếp tục dùng biểu tình đáng thương nhìn ngạo kiều nữ vương thụ.

Ngạo kiều nữ vương thụ lấy tay bóp bóp trán, vẻ mặt không cách nào trị được anh nữa, sau đó đi đến trước bàn, đem con Mario ném vào trong tủ quần áo, không ngờ va vào bàn làm rơi một thứ gì đó, phúc hắc trung khuyến cúi người nhặt quyển vở bị ngạo kiều nữ vương thụ làm rơi, mở ra nhìn nhìn, hóa ra là một cuốn album.

Ngạo kiều nữ vương thụ cũng đến bên, sau khi ngồi xuống, dựa vào người phúc hắc trung khuyến công, đầu với sang nhìn thoáng qua, không hiểu nói: “Album này sao lại ở trên bàn?”

Phúc hắc trung khuyến công dừng ánh mắt ở trên tấm ảnh chụp cả gia đình ngạo kiều nữ vương thụ, hỏi một đằng trả lời một nẻo: “Ngày mai chúng mình cùng cha mẹ đi chụp ảnh đi.”

Ngạo kiều nữ vương thụ nhúu mày: “Cha? Mẹ?”

Phúc hắc trung khuyến công nhìn nhìn ngạo kiều nữ vương thụ, làm sao không hiểu cậu đang nghĩ gì? Vì thế cũng cười nói: “Em đã gả cho anh rồi, anh đương nhiên phải sửa lại xưng hô ~”

Ngạo kiều nữ vương thụ liếc mắt nhìn phúc hắc trung khuyến công một cái, sau đó bất thành linh bổ nhào qua bóp cổ anh, hung ác nói: “Anh nói ai gả cho ai?”

“Em gả cho anh nha ~” Phúc hắc trung khuyến công chớp chớp mắt, tiếp tục không biết sống chết nói.

“Anh bây giờ đang bị em cười vào cửa nhà, mau gọi một tiếng phu quân cho em nghe nào.” Ngạo kiều nữ vương thụ nằm trên người phúc hắc trung khuyến công, cười hắc hắc nói.

Đợi nửa ngày chẳng thấy phúc hắc trung khuyến công trả lời, ngạo kiều nữ vương thụ thấy kì quái.

Đúng lúc này, phúc hắc trung khuyến công đột nhiên lộ ra vẻ mặt đau khổ nói với cậu: “Em yêu, nếu em không xuống khỏi người anh ngay, anh e là anh có phản ứng...”

“ ... ”

Quả nhiên... Lúc này ngạo kiều nữ vương thụ mới phát hiện, cái gì gọi là có phản ứng, hỗn đản động dục lung tung này rõ ràng là muốn... Vì thế sắc mặt cậu trở thành tối sẫm, khóe miệng giựt giựt, dù sao cũng đang ở nhà, cha mẹ ở ngay bên cạnh không xa, cho nên ngạo kiều nữ vương thụ quả quyết đứng lên khỏi người phúc hắc trung khuyến công, còn chưa ngồi vững đã bị phúc hắc trung khuyến công đột nhiên kéo cổ tay, sau đó trở mình một cái, ngạo kiều nữ vương thụ đã thấy vị trí của mình biến thành phía dưới.

Cậu ngẩng đầu nhìn thấy khuôn mặt tươi cười không hề có tí tốt đẹp nào của phúc hắc trung khuyến công.

“Em làm anh thành như vậy còn không định giúp anh?” Giọng điệu của phúc hắc trung khuyến công hết như công tử nhà giàu đùa giỡn con gái nhà lành.

“Anh... Bây giờ đang ở nhà...” Ngạo kiều nữ vương thụ trừng mắt lườm anh.

“Chẳng lẽ em thích ở ngoài hơn?” Phúc hắc trung khuyến công từ từ cúi đầu.

Mặt ngạo kiều nữ vương thụ không có biểu tình gì, phúc hắc trung khuyến công hôm nay có điểm gì đó là lạ, cả người tản ra một sức mạnh không thể kháng cự, nếu là bình thường phúc hắc trung khuyến công nói như vậy, mặt ngạo kiều nữ vương thụ chắc chắn đã biến thành lạnh như băng, nhưng hôm nay, ngạo kiều nữ vương thụ bất ngờ cảm thấy mình có chút căng thẳng.

Cả nửa ngày ngạo kiều nữ vương thụ mới phun ra một câu: “Cha mẹ đang ở phòng bên...”

Hơi thở nóng rực của phúc hắc trung khuyến công phả lên tai ngạo kiều nữ vương thụ, giọng cười trầm trầm vang lên: “Không phải em vẫn nói phòng em cách âm vô cùng tốt sao... Hồi đó suốt ngày đe dọa anh, nói nhót anh ở trong này đánh đến khóc thét lên cũng không có ai nghe thấy đâu...”

Ngạo kiều nữ vương thụ nghe vậy ngẩn người, một lúc mới nhớ ra những gì phúc hắc trung khuyến công vừa nói là chuyện thời thơ ấu của họ.

Khi còn bé, không biết vì sao phúc hắc trung khuyến công rất thích cướp đồ của ngạo kiều nữ vương thụ, cho dù nhà anh có mua cho anh đồ giống hệt đồ của ngạo kiều nữ vương thụ, anh vẫn cảm thấy đồ trong tay ngạo kiều nữ vương thụ mới là tốt nhất, muốn đồ ở trong tay ngạo kiều nữ vương thụ. Tóm lại khi đó có lẽ anh chỉ dựa vào nguyên tắc “Cái gì ở trong tay ngạo kiều nữ vương thụ cũng là tốt nhất.”

Cho nên mỗi lần phúc hắc trung khuyến công đến cướp đồ của ngạo kiều nữ vương thụ, ngạo kiều nữ vương thụ đều ra sức bảo vệ quyền sở hữu.

Rồi đến một lần ngạo kiều nữ vương thụ rốt cục bạo phát, đúng lúc phúc hắc trung khuyến công đang ở trong phòng cướp đồ chơi của cậu, cậu liền trộm đóng cửa lại, khóa trái cửa lại, hung hăng đánh cho phúc hắc trung khuyến công vẫn còn bé một trận.

Thực ra nếu phúc hắc trung khuyến công đánh lại, cũng chưa chắc không đánh lại ngạo kiều nữ vương thụ, kỳ quái là phúc hắc trung khuyến công không đánh trả, chẳng qua là chỉ dùng vẻ mặt bị thương ngạo kiều nữ vương thụ đang tức giận.

Mãi cho đến khi ngạo kiều nữ vương thụ đánh xong, trút giận xong, anh mới oa một tiếng gào lên.

Ngạo kiều nữ vương thụ cũng sững sờ, nhưng phúc hắc trung khuyến công khóc nửa ngày cũng chẳng thấy cha mẹ ngạo kiều nữ vương thụ đến “báo thù” cho phúc hắc trung khuyến công như thường lệ.

Thế là ngạo kiều nữ vương thụ khi đó vẫn tưởng nguyên nhân là do hiệu quả cách âm của phòng cậu tốt, thực ra cậu không biết ngày đó cha mẹ cậu trùng hợp ra ngoài mua thức ăn, để hai đứa cậu ở nhà...

Ngạo kiều nữ vương thụ nhớ lại chuyện khi đó cũng phì một cái cười thành tiếng, “Anh không nói em cũng quên mất, anh khi còn nhỏ rõ ràng là một con quỷ nhỏ suốt ngày khóc nhè.” Cậu đẩy đẩy phúc hắc trung khuyến công, trêu tức anh.

“Đó là nhường em thôi.” Phúc hắc trung khuyến công thấp giọng cười: “Em nghĩ rằng khi đó anh thực sự đánh không lại em sao? Chỉ là cướp đồ của em sau đó để em đánh một chút, để em cảm thấy công bằng thôi ~”

“Anh ít lắm lời đi... Anh rõ ràng chính là quỷ khóc nhè.” Ngạo kiều nữ vương thụ không tin, vì thế liền nói lại. Lúc này cậu phát hiện ra phúc hắc trung khuyến công vẫn đang đề lên người cậu, cậu lại đẩy phúc hắc trung khuyến công ra: “Được rồi, không cãi nhau với anh nữa, nhanh đứng lên khỏi người em.”

Phúc hắc trung khuyến công chẳng những không đứng lên khỏi người cậu, còn lấy tay cởi cúc áo cậu.

“Anh làm gì đấy?” Ngạo kiều nữ vương thụ thấy vậy vừa sợ vừa tức giận, lấy tay dùng sức đẩy ngực phúc

hắc trung khuyến công ra. Tiếc rằng phúc hắc trung khuyến công đè nặng trên người cậu, với tư thế bị đè như thế, cậu cũng chẳng dùng được bao nhiêu sức.

Phúc hắc trung khuyến công nhìn ngạo kiều nữ vương thụ, híp mắt lại nói: “Đương nhiên là đang chứng minh cho em thấy, ngày trước có phải anh nhường em hay không.” Nói xong, cúi đầu hôn.

Hôm sau, dưới sự đề nghị của phúc hắc trung khuyến công, cả nhà phúc hắc trung khuyến công cùng nhà ngạo kiều nữ vương thụ cùng đến một hiệu ảnh chụp ảnh gia đình. Phúc hắc trung khuyến công và ngạo kiều nữ vương thụ mặc âu phục đứng ở giữa các vị cha mẹ, khi thợ chụp ảnh hô một, hai, ba, phúc hắc trung khuyến công im lặng đem bàn tay đặt vào eo ngạo kiều nữ vương thụ.

Đó là một tấm ảnh gia đình tràn ngập hạnh phúc, có lẽ rất nhiều năm sau này, hai chàng trai trong tấm ảnh đầu cũng đã bạc trắng, vẫn còn có thể cùng nhau mở album, nhớ lại thời điểm chụp tấm ảnh này, nhớ lại năm đó, cả trời đầy những bông tuyết bay bay, bàn tay ấm áp của người kia, cùng khuôn mặt đỏ bừng của người kia.

19. Chương 19: Tiểu Đặc Biệt Thiên

Nghỉ mừng 1 tháng Năm, 3:45 PM, thời tiết quang đãng, có gió nhẹ, nắng ấm vừa phải.

Ngạo kiều nữ vương thụ ngồi trên giường đọc sách, phúc hắc trung khuyến công thì ở bên cạnh làm phiên cậu.

“Vợ ơi, anh chán quá.”

“Vợ ơi, chơi với anh đi mà.”

“Vợ ơi, em lại vì một quyển sách mà phớt lờ anh T T, em không yêu anh.”

“Vợ ơi... Vợ ơi...”

Ngạo kiều nữ vương thụ thật sự không thể chịu được nữa, hét lên: “Lăn đi, ông đây đang đọc sách.”

Phúc hắc trung khuyến công nghe thấy vậy, lập tức đứng lên, mặt không chút thay đổi nhìn ngạo kiều nữ vương thụ.

Ngạo kiều nữ vương thụ cứ tưởng rằng phúc hắc trung khuyến công giận rồi.

Nhưng mà, ngay lúc cậu đang định nói một vài câu dỗ dành phúc hắc trung khuyến công, lại thấy phúc hắc trung khuyến công cảm phần “Hừ” một tiếng, đồng thời nói: “Lăn thì lăn”, sau đó nhào lên giường, bắt đầu lăn.

Nhìn phúc hắc trung khuyến công lăn qua lăn lại trên giường, nội tâm của ngạo kiều nữ vương thụ: “... Đừng có giả moe trước mặt ông đây! Đồ đều, giả vờ đáng yêu thật là đáng xấu hổ mà!”

20. Chương 20: Có Người Nói Phúc Hắc Trung Khuyến Công Ngốc

Lại một buổi chiều tĩnh lặng, phúc hắc trung khuyến công ôm laptop ngồi trên salon lên mạng, còn ngạo kiều nữ vương thụ dựa vào anh, xem TV.

Bỗng nhiên, lông mày phúc hắc trung khuyến công nhăn lại, nhìn chăm chăm màn hình, di chuột xuống dưới liên tục, mặt càng lúc càng nhăn, trong mắt còn lấp lóe tia lửa giận.

“Phắc!” Phúc hắc trung khuyến công giận tới cực điểm, nhịn không được văng ra một câu chữ bậy.

Ngạo kiều nữ vương nghe thấy tiếng chữ, quay đầu lại nhìn phúc hắc trung khuyến công, thấy anh vẫn đang nhìn chăm chăm màn hình, bộ dáng như muốn ăn thịt người, bèn lấy khẩu tay chọc chọc anh: “Sao vậy? Nhìn anh như sắp ăn thịt con người ta ấy.”

Phúc hắc trung khuyến thấy ngạo kiều nữ vương thụ hỏi mình, lập tức quăng laptop sang một bên, tội tội nghiệp nghiệp chui vào lòng ngạo kiều nữ vương thụ: “Em yêu, có người dám nói anh ngốc! Anh ưu tú thể này mà lại bị người ta nói là ngốc! Nghĩ coi, anh ngọc thụ lâm phong, phong lưu phóng khoáng, anh tuần tiêu sái, thanh niên tuần kiệt thể này mà bị người ta nói là ngốc!” Anh vừa ăn đậu hủ ngạo kiều nữ vương thụ, vừa cảm phần nói.

Ngạo kiều nữ vương thụ nghe vậy liền xoa xoa thái dương mình, tính kéo phúc hắc trung khuyến công ra khỏi người mình, thế nhưng phúc hắc trung khuyến công ôm rất chặt, cậu không sao kéo ra được, đành phải mặc kệ cho anh ôm, cậu nhìn phúc hắc trung khuyến công giống y một đứa con nít mãi không chịu lớn làm nũng với mình, bỗng nhiên thấy buồn cười, vì thế thản nhiên nói: “Anh vốn ngốc mà.”

Phúc hắc trung khuyến công thấy ngạo kiều nữ vương thụ chẳng những không giúp mình mà còn học theo mấy người kia nói mình ngốc, vậy là anh nhìn ngạo kiều nữ vương thụ đầy ai oán.

Ngạo kiều nữ vương thụ bị ánh mắt của anh nhìn đến run rẩy cả người, thế là nhắm tịt mắt lại.

Lúc này lại nghe thấy phúc hắc trung khuyến công đột nhiên nói: “A! Anh biết rồi, nhất định là do những người đang yêu, chỉ số thông minh sẽ hạ xuống 0.”

Ngạo kiều nữ vương thụ lườm anh một cái, “Người đang yêu cái gì, chúng ta đã là vợ...” Ngạo kiều nữ thụ nói tới đây đột nhiên dừng lại, mặt đỏ lên. Cậu liếc nhìn sang phúc hắc trung khuyến công, đã thấy phúc hắc trung khuyến công nhìn cậu, đôi mắt cong cong, đúng kiểu đang cố nhịn cười.

“Vừa nãy em định nói cái gì?” Phúc hắc trung khuyến công đặt ngạo kiều nữ vương thụ xuống dưới, kẻ người xuống càng lúc càng gần, khẽ thì thầm bên tai ngạo kiều nữ vương thụ.

“Cút!” Ngạo kiều nữ vương thụ tức giận thúc một cái vào bụng phúc hắc trung khuyến công.

“Phụt!” Phúc hắc trung khuyến công cuối cùng cũng không nhịn được nữa mà cười thành tiếng.

“Không được cười!” Ngạo kiều nữ vương thụ càng thêm tức.

“Tuân mệnh.” Phúc hắc trung khuyến công tuy nói vậy, nhưng vẫn không nhịn được mỉm cười, hôn lên môi ngạo kiều nữ vương thụ.

Có lẽ chính là vì được ở bên em.

Những khi bên em, mới có thể hoàn toàn thả lỏng bản thân, không cần một lớp nguy trang như khi đứng trước những người khác.

Chỉ toàn tâm toàn ý làm những việc có thể khiến em vui, trong suy nghĩ lúc nào cũng chỉ có em.

Chính là bởi vì như thế, trân trọng em như đang trân trọng bảo bối quý giá nhất, vậy nên mới thành ra hơi ngốc.

Là vậy đó, những dịu dàng, những vui vẻ, bi thương, rồi những khi buông thả, những khi làm nũng em, trêu chọc em, chỉ thuộc về một mình em, là anh tự nguyện.

21. Chương 21: Vài Việc Nhỏ

1.

Hỏi: *Xin hỏi phúc hắc trung khuyến công và ngạo kiều nữ vương thụ, hai anh nghĩ thế nào về vấn đề giả mọt đáng xấu hổ?*

Phúc hắc trung khuyến công (cười khinh thường): Hừ, đó là vì mấy người đó không biết giả mọt, không ăn được nhơ thì nói nhơ chua.

Ngạo kiều nữ vương thụ (thở dài một hơi): Người có cái mặt xấu, muốn giả moe cũng không giả được.

2.

Hỏi: *Thường xuyên có người nói phúc hắc trung khuyến công không phúc hắc, vậy trong sinh hoạt thường nhật, rốt cuộc phúc hắc trung khuyến công có phúc hắc hay không vậy?*

Phúc hắc trung khuyến công: Phúc hắc là cái gì? Có ăn được không? Tôi chính là ôn nhu trung khuyến công đó, hoàn toàn là do tác giả dở trò viết nhằm thuộc tính của tôi thôi. (nói xong, anh quay đầu nhìn sang ngạo kiều nữ vương thụ ở bên cạnh, chớp chớp mắt) Đúng không, em yêu ~

Ngạo kiều nữ vương thụ (khóe miệng giật giật): Cái gì gọi là không có lửa sao có khói, nếu mấy người thực sự muốn biết có thể bảo tác giả viết về thời đại học của chúng tôi.

Phúc hắc trung khuyến công (nháy mắt): Mấy chuyện cũ rích đó không đề cập tới cũng được mà.

Ngạo kiều nữ vương thụ: Hừ, bây giờ nghĩ lại em vẫn còn thấy tức, về nhà quỳ ván giặt...

Phúc hắc trung khuyến công (tỏ vẻ đáng thương): Em yêu... (thấy ngạo kiều nữ vương thụ không thêm đề ý đến mình, anh bỗng nhiên quay mặt, vẻ mặt đầy âm hiểm nhìn mọi người) Điều tại mọi người muốn hỏi cái loại vấn đề NC (nảo tàn, nghĩa là ngu ngốc, không phải NC kia đâu nha) này, ha ha ha ha, chúng ta đi xem.

3.

Hỏi: *Từ sau sự kiện Mario lần trước, cũng không thấy ngạo kiều nữ vương thụ chơi Super Mario nữa, như vậy, hiện tại ngạo kiều nữ vương thụ thật sự không chơi nữa sao?*

Phúc hắc trung khuyến công (vẻ mặt ai oán): Ai nói em ấy không chơi?! Chẳng qua là do tác giả lười viết thôi.

Ngạo kiều nữ vương thụ: À, có lúc tôi còn chơi với tác giả cơ mà.

4.

Hỏi: *Hai người nghĩ tác giả là một người như thế nào?*

Phúc hắc trung khuyến công: Không có tiết tháo, không có giới hạn, tam quan bị hỏng hoàn toàn, hoàn toàn không có RP (nhân phẩm)...

Ngạo kiều nữ vương thụ: Ha ha, là một người chung chí hướng. Có thể gần đây còn viết thêm về cuộc sống thường ngày của chúng tôi, gần đây tôi vẫn khuyên cậu ta nên đổi chữ “hoàn” thành chữ “còn tiếp”.

5.

Hỏi: *Hai người biết khổ não của tác giả là gì không?*

Phúc hắc trung khuyến công: Chẳng thêm biết

Ngạo kiều nữ vương thụ: Đại khái là typo trong truyện, đúng không? Cậu ta bị cứng nhắc về vấn đề này. Sửa lại hết các lỗi chính tả trong các truyện khác, nhưng mà truyện của chúng tôi, cậu ta viết cho phù hợp với ngày lễ, bây giờ mà sửa thì ngày tháng ghi trên post cũng sẽ bị sửa, sẽ không còn cảm giác như lúc trước nữa.

6.

Hỏi: *Xin hỏi phúc hắc trung khuyến công, anh có ghen vì quan hệ giữa ngạo kiều nữ vương thụ và tác giả rất tốt không?*

Phúc hắc trung khuyến công (cười híp mắt): Tôi không thích ghen, tôi thấy trực tiếp tìm một người đến ăn luôn tác giả sẽ hợp lý hơn.

22. Chương 22: Khi Nhớ Anh

Hạnh phúc là khi có người giữa trời mưa che ô cho bạn.

Ngạo kiều nữ vương thụ đứng trước cửa công ty, nhìn màn mưa đang trút xuống, đã nghĩ như vậy.

Phúc hắc trung khuyến công vì yêu cầu công việc, không thể không đi công tác một tuần, đây là lần đầu tiên phúc hắc trung khuyến công xa ngạo kiều nữ vương thụ lâu như vậy. Trước khi đi, phúc hắc trung khuyến công đã lải nhải không ngừng nghỉ một đồng việc, ví dụ như muốn ngạo kiều nữ vương thụ chăm chỉ ăn cơm, dù không thích đồ ở ngoài cũng nhất định phải ăn, ví dụ như dạo này thời tiết dở chứng, cho dù lúc ra khỏi nhà thấy trời quang mây tạnh cũng phải nhớ mang theo ô, vì một khi trời mưa, anh không thể đón cậu về nhà được, lại ví dụ như, buổi tối phải đi ngủ sớm một chút, không được phép vì anh không có ở nhà mà điên cuồng chơi Super Mario, còn có... còn có, chính là phải ngày nào cũng nhớ đến anh, nhớ chờ điện thoại của anh, nhớ phải nói ngủ ngon với anh.

Ngạo kiều nữ vương thụ nghĩ đến phúc hắc trung khuyến công hận không thể đóng gói luôn mình mang theo bên người anh, không nhìn được mà nở nụ cười.

Ngốc, anh mới đi có một ngày, em đã nhớ anh lắm rồi, phải làm sao bây giờ?

Trời mưa, em lại quên mang ô, nhưng mà anh đang ở tận thành phố D xa xôi, sẽ không thể nào cầm ô xuất hiện trước mặt em đúng không?

Đồ ăn ngoài vẫn khó ăn lắm, quả thực là kém đồ anh nấu cả vạn dặm, mới tối đầu tiên ngủ không có anh bên cạnh mà em đã mất ngủ cả đêm.

Mưa vẫn không tạnh, ngạo kiều nữ vương thụ đợi thật lâu, đang do dự không biết có nên đợi mưa mà về hay không, thì đúng lúc này điện thoại di động của cậu rung lên, nhìn màn hình là phúc hắc trung khuyến công gọi tới.

“Em yêu, em về nhà chưa? Hôm nay thành phố D tự dưng mưa to, anh quên mang ô, bị xối cho ướt sạch, đáng thương lắm đó.” Trong điện thoại truyền đến giọng nói đầy đáng thương của phúc hắc trung khuyến công.

Ngạo kiều nữ vương thụ để điện thoại bên tai, đội cặp tài liệu lên đầu, không chút do dự phóng vào màn mưa.

“Đang trên đường về nhà.” Cậu vừa chạy vừa trả lời.

Lúc về đến nhà, toàn thân ngạo kiều nữ vương thụ ướt sũng, nhưng trong tim lại cảm thấy rất hạnh phúc. Hóa ra, hạnh phúc cũng không phải là khi anh che ô cho em, mà là em cùng anh cùng đi trong cơn mưa.

Không có phúc hắc trung khuyến công, căn nhà có chút lạnh lẽo. Ngạo kiều nữ vương thụ tắm xong, sấy khô tóc, thấy đói thì ngâm mì ăn, khi xem TV không có phúc hắc trung khuyến công ôm cậu, cậu phải dựa người vào gối, khi chơi Super Mario, không có phúc hắc trung khuyến công ở bên cạnh quấy rối, bỗng thấy chẳng còn thú vị nữa.

Anh xem, khi em đang nhớ anh, tất cả những gì từng không phải thói quen, đều không chậm rãi bắt đầu trở thành thói quen mất rồi.

23. Chương 23: Mùa Hạ Đặc Biệt Thiên Chi Cách Đối Phó Với Lâm Nũng

Mùa hè đến, thích nhất là được nằm dài trên ghế xếp tắm nắng, ăn dưa hấu, quạt thành phạch, ngạo kiều nữ vương thụ và phúc hắc trung khuyến công tất nhiên cũng không phải ngoại lệ. Chỉ khác là hai người nằm trong phòng có điều hòa, trên sofa, vừa xem TV vừa ăn dưa hấu, hưởng thụ ngày nghỉ khó có được.

Ngạo kiều nữ vương thụ đang ôm một nửa quả dưa, cầm thìa ăn từng miếng, từng miếng, phúc hắc trung khuyến công ngồi bên cạnh cậu, cũng cầm một cái thìa thò vào xúc dưa cho vào miệng. Một lát sau, phúc

hắc trung khuyến công nhìn ngạo kiều nữ vương thụ, đột nhiên đặt cái thìa trong tay xuống bàn, ngồi xuống trước mặt ngạo kiều nữ vương thụ, mở mồm: “A ~”

Ngạo kiều nữ vương thụ nhú mày: “Làm gì đấy?”

Phúc hắc trung khuyến công chỉ chỉ đưa hẩu, chớp chớp mắt: “Đút anh đi ~ A ~”

Ngạo kiều nữ vương thụ liếc mắt nhìn phúc hắc trung khuyến công một cái, xúc một thìa đưa lên, phúc hắc trung khuyến công thấy thể liền vội vàng há to miệng, ai ngờ ngạo kiều nữ vương thụ bình tĩnh đưa thìa đưa kia vào miệng mình, ăn xong mới lạnh lùng nói: “Muốn ăn thì tự mình làm, anh thích ăn hay không thích ăn hả?”

Phúc hắc trung khuyến công vẫn không từ bỏ, tiến đến gần ngạo kiều nữ vương thụ hơn, khẳng khẳng đòi ngạo kiều nữ vương thụ đút đưa cho mình ăn, ngạo kiều nữ vương thụ kiên quyết không làm.

Kết quả chính là phúc hắc trung khuyến công trở mắt nhìn ngạo kiều nữ vương thụ giải quyết sạch một nửa quả dưa, đã vậy còn không được ném dù chỉ một thìa dưa hẩu ngạo kiều nữ vương thụ tự tay đút cho mình.

Phúc hắc trung khuyến công nhìn ngạo kiều nữ vương thụ ăn xong, bỏ vỏ dưa xuống bàn, sau đó nhượng mắt nhìn mình, yên lặng làm hành động cắn khăn tay, về mặt ai oán: “Em không yêu anh.”

Ngạo kiều nữ vương thụ: “...”

24. Chương 24: Mùa Hạ Đặc Biệt Thiên Chi Cãi Nhau

Trên thực tế, mùa hè mà uống đồ uống lạnh là một việc rất bình thường. Nhưng không chịu ăn cơm, chỉ uống đồ lạnh, thì... có đôi chút không bình thường.

Đồ uống lạnh là thứ ngạo kiều nữ vương thụ yêu nhất vào mùa hè, dạo này thời tiết lại nóng bức vô cùng, ngạo kiều nữ vương thụ chỉ hận không thể chui luôn cả người vào tủ lạnh, sống chung với đầy một tủ toàn đồ uống lạnh. Phúc hắc trung khuyến công đã cau mày về việc này không biết bao nhiêu lần, cũng từng nghĩ tới việc không mua đồ uống lạnh về nhà nữa. Nhưng ngạo kiều nữ vương thụ đã tuyên bố, nếu không có đồ uống lạnh cậu sẽ bỏ nhà đi, phúc hắc trung khuyến công hoàn toàn bó tay, chỉ có thể cố gắng khổng chế lượng đồ uống lạnh mà ngạo kiều nữ vương thụ dùng, hơn nữa còn điều chỉnh lại chế độ ăn uống hằng ngày.

Tối hôm đó, phúc hắc trung khuyến công nấu cơm xong mới gọi ngạo kiều nữ vương thụ qua ăn, nhưng ngạo kiều nữ vương thụ ngồi xồm trên sofa, ăn kem từng thìa từng thìa một, bỏ luôn lời gọi của phúc hắc trung khuyến công.

Thái dương phúc hắc trung khuyến công đã xuất hiện đầy hắc tuyến, tình huống như thế này đã xảy ra không ít hơn mười lần rồi. Đã vậy, có mấy lần ngạo kiều nữ vương thụ còn lấy cớ ăn kem no rồi, không muốn ăn cơm, mặc cho phúc hắc trung khuyến công khuyến bảo dụ dỗ thế nào, ngạo kiều nữ vương thụ cũng không chịu ăn cơm.

Không thể cứ chiều em ấy mãi được, phúc hắc trung khuyến công nghĩ vậy, toàn thân bắt đầu tản ra một tầng áp suất thấp, đi về phía ngạo kiều nữ vương thụ.

“Gọi em ăn cơm đó, em nghe thấy không?” Anh đi đến trước mặt ngạo kiều nữ vương thụ, đổi lại giọng dịu dàng, cất tiếng hỏi cậu.

“Hửm?” Ngạo kiều nữ vương thụ nghe vậy ngẩng đầu lên, đang muốn nhét thêm một thìa kem vào miệng, cậu nhìn phúc hắc trung khuyến công nói: “Em không đói, anh ăn trước đi.” Cậu nói xong lại quay đầu, dán mắt vào TV.

“...” Phúc hắc trung khuyến công mỗi khi sắp tức giận sẽ hơi nheo mắt lại nhìn ngạo kiều nữ vương thụ, không nói lời nào.

Có lẽ ngạo kiều nữ vương thụ cũng đã nhận ra áp suất thấp lần này khác hẳn với áp suất thấp bình thường, cậu lại quay lại nhìn phúc hắc trung khuyến công, nhíu mày: “Anh còn đứng ở đây làm gì thế? Đi ăn cơm đi chứ.” Chết, quên chưa nói, không biết vì sao, từ trước đến nay, đối với việc phúc hắc trung khuyến công tức giận, ngạo kiều nữ vương thụ luôn đặc biệt chậm hiểu, thế nên bây giờ cậu vẫn không hiểu tại sao anh lại thế này.

“Để kem xuống, giờ theo anh đi ăn cơm ngay.” Phúc hắc trung khuyến công nói như vậy, mang theo khẩu khí ra lệnh rõ ràng.

Phúc hắc trung khuyến công chưa bao giờ dùng giọng này nói chuyện với ngạo kiều nữ vương thụ, ngạo kiều nữ vương thụ vẫn không phát hiện ra phúc hắc trung khuyến công đang tức giận, nhưng nghe thấy anh dùng ngữ khí ra lệnh kiểu này, vẫn thấy không vui. Ngạo kiều nữ vương thụ ngồi yên tại chỗ, không đáp lại anh.

Phúc hắc trung khuyến công hít sâu một hơi, cố gắng giữ bình tĩnh nhắc lại: “Đi ăn cơm, ăn đồ lạnh nhiều không tốt cho cơ thể.”

“Cơ thể em khỏe lắm.” Ngạo kiều nữ vương thụ thờ ơ trả lời.

Phúc hắc trung khuyến công bóp bóp trán, anh nhìn ngạo kiều nữ vương thụ, cố gắng làm cho giọng mình nghe thật bình tĩnh: “Vậy hôm đó, người bị đau bụng suốt cả đêm là ai? Người suốt ngày chỉ lo ăn đồ lạnh, không chịu ăn cơm khiến tiêu hóa bị rối loạn phải đi bệnh viện là ai? Em còn cứ tùy hứng như thế này nữa, anh sẽ giận thật đấy.”

Ngạo kiều nữ vương thụ nghe vậy cũng đứng lên khỏi sofa, cậu đặt hộp kem còn một nửa xuống bàn,

trừng mắt nhìn phúc hắc trung khuyến công, lạnh lùng nói: “Anh đang chê em phiền sao? Chê em phiền thì đừng có quản em nữa! Em tự biết ăn biết ngủ!”

“Em...” Phúc hắc trung khuyến công không thể nào bình tĩnh được nữa, nghe thấy ngạo kiều nữ vương thụ nói như vậy, anh cực kì tức giận, nhưng lại không nổi mắng ngạo kiều nữ vương thụ, chẳng biết làm sao, anh đành phải để lại một câu: “Em đúng là đang cố tình gây sự mà! Em muốn ăn vậy cứ ăn đi! Từ nay về sau anh không quản em nữa!” Nói xong tức giận đá chân bàn một cái, rồi bỏ lại ngạo kiều nữ vương thụ, một mình đi về phía bàn ăn.

Ngạo kiều nữ vương thụ lấy một lon đồ uống lạnh trong tủ lạnh ra, sau đó sập cửa tủ lạnh rồi quay về phòng (Thế này rồi mà anh vẫn không quên lấy đồ uống lạnh sao ==)

Bạn hỏi vì sao cậu ấy không về nhà mình ư? Bởi vì dưới sự dụ dỗ không ngừng nghỉ của phúc hắc trung khuyến công, phòng của ngạo kiều nữ vương thụ rốt cuộc cũng bị bán phút đi luôn cách đây không lâu...

TV vẫn đang bật, nhưng phúc hắc trung khuyến công lại cảm thấy sau tiếng sập cửa rầm rầm đó, toàn bộ phòng khách bỗng trở nên vô cùng lạnh lẽo, anh ngồi một mình ở bàn ăn, lấy thìa chọc chọc đồ ăn trước mặt, đột nhiên không muốn ăn nữa.

25. Chương 25: Mùa Hạ Đặc Biệt Thiên Chi Chiến Tranh Lạnh

Sau đó vài ngày, ngạo kiều nữ vương thụ và phúc hắc trung khuyến công vẫn ở trong trạng thái chiến tranh lạnh. Đây là tình huống chưa từng xảy ra trong suốt khoảng thời gian rất dài từ khi hai người bắt đầu ở bên nhau.

Phúc hắc trung khuyến công hằng ngày vẫn đợi ngạo kiều nữ vương thụ ngủ rồi mới từ phòng khách về phòng ngủ nghỉ ngơi, anh cũng không lúc nào cũng dính lấy ngạo kiều nữ vương thụ như trước nữa, lúc ăn cơm cũng chỉ gọi một lần, nếu ngạo kiều nữ vương thụ không chịu qua, anh sẽ ăn trước một mình. Mỗi lần thấy ngạo kiều nữ vương thụ ăn đồ lạnh, anh nhiều nhất cũng chỉ mắt tối sầm lại, nhưng không còn hết lòng khuyên bảo ngạo kiều nữ vương thụ ăn ít đi như trước nữa.

Ngạo kiều nữ vương thụ đã mấy ngày rồi không nói với phúc hắc trung khuyến công câu nào. Phúc hắc trung khuyến công đã làm đúng như lời anh nói, không quản cậu nữa. Theo lý mà nói, không còn ai cãi nhảm bên tai mỗi khi mình ăn đồ lạnh, ngạo kiều nữ vương thụ hẳn là nên vui vẻ mới đúng, nhưng cậu không sao vui nổi. Cho dù cậu ăn nhiều đồ lạnh như thế nào, thậm chí cả ngày không ăn một hạt cơm, phúc hắc trung khuyến công cũng không nói một lời.

Qua vài ngày bình tĩnh lại, ngạo kiều nữ vương thụ biết chuyện lần này, người sai là cậu, thế nhưng, mỗi lần cậu thấy phúc hắc trung khuyến công lạnh nhạt với mình như vậy, lời giải thích lại không sao nói ra miệng được, ngược lại trong lòng còn nổi lên một cơn giận dữ vô cớ.

Đồ khốn, dám lơ đẹp em như thế, dám thật sự mặc kệ em!

Nhưng lần này phúc hắc trung khuyến công thực sự đã hạ quyết tâm rồi, anh đã quyết định, nếu ngạo kiều nữ vương thụ không chịu nhận sai, anh tuyệt đối sẽ không nói một câu với cậu.

Tối hôm đó, phúc hắc trung khuyến công ngồi trên sofa trong phòng khách, mở laptop làm việc, nhìn đồng hồ trên tay, đã đến giờ rồi, ngạo kiều nữ vương thụ đã ngủ rồi, anh tắt máy tính, mệt mỏi đứng dậy, đi vào phòng ngủ. Mấy ngày nay anh vẫn không nói chuyện với ngạo kiều nữ vương thụ, anh cảm thấy nếu cứ tiếp tục như vậy, anh sẽ phát điên mất. Thấy ngạo kiều nữ vương thụ giận dữ, dường như còn ăn nhiều đồ lạnh hơn, không ăn chút cơm nào, anh đau lòng muốn chết. Anh cảm thấy mình sắp không kiên trì hơn được nữa rồi, có lẽ ngày mai, nếu ngạo kiều nữ vương thụ vẫn không chịu nhận sai, anh sẽ không nhìn được mà nộ vũ khí đầu hàng luôn.

Hôm sau, chiều đến, phúc hắc trung khuyến công đi làm về, nấu cơm tối xong xuôi rồi, vẫn chưa thấy ngạo kiều nữ vương thụ về.

Sắp 9h30 rồi, phúc hắc trung khuyến công nhú mày, gần đây ngạo kiều nữ vương thụ cũng không phải tăng ca, hiện tại đã qua thời gian về nhà bình thường lâu lắm rồi, rốt cuộc anh không kiên nhẫn được nữa, bấm số của ngạo kiều nữ vương thụ.

“Alo.” Trong điện thoại vang lên giọng nói không quá rõ ràng của ngạo kiều nữ vương thụ, kèm theo đó còn là những tiếng ồn ào ầm ĩ.

“Em đang ở đâu? Trễ thế này rồi sao còn chưa về nhà?” Phúc hắc trung khuyến công nhú mày hỏi.

“Ha ha... Không phải anh không quản tôi nữa sao? Hỏi tôi ở đâu làm cái gì?” Trong điện thoại truyền đến giọng nói mang theo men say của ngạo kiều nữ vương thụ.

Uống rượu? Phúc hắc trung khuyến công không khỏi lo lắng, giọng nói dịu hẳn xuống: “Em đang ở đâu? Anh lập tức qua đón em.”

“Tôi không cần anh đón!” Ngạo kiều nữ vương thụ cự tuyệt ngay lập tức, sau đó, cậu lẩm bẩm như đang nói chuyện một mình: “Rõ ràng là anh mặc kệ em...” Nói tới đây, cậu cảm thấy rất tủi thân, có lẽ là do tác dụng của rượu, giọng nói cũng mang theo chút nghẹn ngào.

Phúc hắc trung khuyến công nghe đến đó, vốn đã sắp thua rồi, anh dứt khoát đầu hàng luôn, vừa mặc áo khoác vừa chạy ra ngoài, dịu dàng nói qua điện thoại: “Là anh không tốt, không nên vì giận mà nói như thế, nhanh nói cho anh em đang ở chỗ nào, bao giờ em về, muốn phạt anh thế nào cũng được, có được không nào?”

“Thật không?”

“Thật, em đang ở đâu, anh đi đón em.”

Ngạo kiều nữ vương thụ lúc này mới chịu nghe lời, đọc ra một dòng địa chỉ, phúc hắc trung khuyến giật mở cửa xe, khởi động rồi vội vã chạy xe đến nơi theo như lời ngạo kiều nữ vương thụ. Thành phố về đêm, ánh đèn lấp lánh, nhưng anh không có có lòng dạ nào để ngắm nhìn, trong đầu chỉ có một câu nói “Rõ ràng là anh mặc kệ em” đầy đau lòng của ngạo kiều nữ vương thụ vọng lại. Anh nghĩ mình đúng là một thằng ngu, biết rõ ràng là đến cuối cùng, người thua vẫn sẽ là mình, vậy mà vẫn nhẫn tâm hờ hững với ngạo kiều nữ vương thụ như vậy, rõ ràng không buông được, lại còn nói ra mấy câu kiểu “Từ nay về sau anh không quản em nữa!”

Cuối cùng cũng tới nơi ngạo kiều nữ vương thụ nói, phúc hắc trung khuyến công đỗ xe xong liền chạy vào quán bar, dưới ánh đèn mờ, anh chỉ liếc mắt một cái đã thấy được bóng hình gầy yếu đang dựa vào quầy bar kia.

Ra khỏi quán bar, một cơn gió đêm lạnh lạnh thổi qua, ngạo kiều nữ vương thụ lập tức tỉnh táo lại không ít, phúc hắc trung khuyến công đang đỡ lấy cậu, cố gắng mở cửa xe. Ngạo kiều nữ vương thụ ôm chặt phúc hắc trung khuyến công, cảm thụ sự ấm áp khiến người ta cảm thấy an tâm trên người phúc hắc trung khuyến công, cuối cùng cố lấy dũng khí, thì thầm: “Em xin lỗi.”

Phúc hắc trung khuyến công nghe thấy vậy, cánh tay đang cố mở cửa xe ngừng lại, sau đó, anh đột nhiên thay đổi tư thế, đặt ngạo kiều nữ vương thụ dựa vào xe, nâng mặt ngạo kiều nữ vương thụ lên, mặc kệ tất cả, mạnh mẽ hôn lên môi cậu.

Em bướng bỉnh như vậy, em xấu tính như vậy, em dễ dàng khiến anh lo lắng như vậy, em làm anh chịu bại trận dễ như bốn như vậy, em hấp dẫn hết thấy ánh mắt của anh như vậy, rốt cuộc anh phải làm gì với em mới tốt đây?

.....

Phiên ngoại ngắn

Ngày hôm sau, ngạo kiều nữ vương thụ say rượu tỉnh dậy, đầu đau vô cùng, đã vậy, toàn thân cũng đau như sắp nứt ra, lúc này, phúc hắc trung khuyến công bưng một bát cháo trắng đi vào phòng, thấy cậu tỉnh rồi liền quan tâm hỏi han: “Em yêu, em tỉnh rồi sao? Khó chịu à? Ăn hết bát cháo này là sẽ thấy khỏe hơn ngay ấy mà.”

“Hừ.” Ngạo kiều nữ vương thụ hừ hừ quay mặt sang hướng khác, hại tôi bị thể này còn không phải là anh hay sao...

“Muốn anh dứt cho em sao?” Phúc hắc trung khuyến công cười, ngồi xuống cạnh giường, vừa nói vừa bưng bát, múc một thìa cháo, thổi thổi rồi đưa đến bên miệng ngạo kiều nữ vương thụ.

Ngạo kiều nữ vương thụ vốn nghĩ tự mình làm, nhưng rồi ngẫm một hồi, vẫn ngoan ngoãn há miệng.

“Ngoan.” Phúc hắc trung khuyến công thấy ngạo kiều nữ vương thụ nuốt ngay thìa cháo, tiếp tục đưa một thìa lên miệng thổi thổi.

Đúng lúc này lại nghe thấy ngạo kiều nữ vương thụ hỏi: “Hôm qua anh nói em muốn phạt anh như thế nào anh cũng chấp nhận hết còn tính không?”

“Hửm? Anh có nói như vậy sao?” Phúc hắc trung khuyến công giả ngu.

“Hừ.”

“Được được, tính, tính.”

“Hừ.”

“Thôi nào, em yêu, là anh không đúng, em muốn phạt anh thế nào cũng được.”

“...”

“Sau này không được phép không để ý đến em.”

“Được.”

“Còn nữa, không được phép mặc kệ em.”

“Được? Vậy em ăn đồ lạnh cũng quản luôn?”

“Hừ.”

“Anh hiểu rồi, anh nhất định sẽ quản em thật tốt ~~ Vợ ơi, há miệng nào, a ~~”

Thế là, sau trận cãi nhau và chiến tranh lạnh lần này, cuộc sống của phúc hắc trung khuyến công và ngạo kiều nữ vương thụ càng thêm hạnh phúc hơn so với trước kia.

26. Chương 26: Vẫn Về Chuyện Ăn Dưa Hấu

Thực ra phúc hắc trung khuyến công vốn không thích ăn dưa.

Chính vì điều ấy, khi phúc hắc trung khuyến công và ngạo kiều nữ vương thụ còn là bé thường xuyên xảy ra chuyện như vậy.

Mỗi lần người lớn gọi đám nhỏ qua ăn dưa, phúc hắc trung khuyến công đều ăn rất ít hoặc là cho ngạo kiều nữ vương thụ hết phần của mình. Phải biết rằng, giữa mùa hè nắng chói chang, được ăn một miếng dưa hấu ngọt ngọt mát mát là một loại hưởng thụ như thế nào, cho nên mỗi lần phúc hắc trung khuyến công đem dưa của mình cho ngạo kiều nữ vương thụ, ngạo kiều nữ vương thụ luôn cảm thấy có một loại cảm động phát ra từ thật sâu trong tim mình.

Sau đó, ngạo kiều nữ vương thụ mới biết phúc hắc trung khuyến công không thích ăn dưa, thế là cảm động trong lòng giảm bớt vài phần, cậu coi việc ăn luôn phần của phúc hắc trung khuyến công là việc đương nhiên.

Sau đó của sau đó, ngạo kiều nữ vương thụ cuối cùng cũng nhớ ra việc phải hỏi phúc hắc trung khuyến công vì sao không thích ăn dưa, ăn dưa hấu xua tan cái nóng, người không thích ăn dưa hấu vào mùa hè rất ít đúng không?

Phúc hắc trung khuyến công trả lời rất thản nhiên: “Ăn dưa hấu phải phun hạt, phiền phúc chết đi được, ai muốn ăn cái thứ này cơ chứ!”

Lúc ấy, ngạo kiều nữ vương thụ ngay cả xúc động muốn bóp tim của chính mình cũng có luôn.

Nhưng rồi, có một lần, ngạo kiều nữ vương thụ mua một quả dưa hấu về, cắt một nửa để trong tủ lạnh, phúc hắc trung khuyến công không biết là bị điên hay làm sao, chạy tới mở tủ lạnh, lấy nửa quả dưa ra, dùng thìa khoét sạch những chỗ không có hạt, ăn cho bằng hết. Sau đó, mỗi khi đến mùa hè, khi ngạo kiều nữ vương thụ mở tủ lạnh ra đều phát hiện nửa quả dưa hấu mình đặt trong tủ lạnh lúc nào cũng vô duyên vô cớ trống hoác một khoảng ở giữa.

27. Chương 27: Nếu Phúc Hắc Trung Khuyến Công Và Ngạo Kiều Nữ Vương Thụ Nhận Nuôi Một Đứa Con

1

Đầu tiên hai người sẽ cãi nhau một trận về việc nhận nuôi bé gái hay bé trai.

Phúc hắc trung khuyến công thích một bé gái xinh xắn, đáng yêu hơn, ngạo kiều nữ vương thụ quả quyết lườm anh một cái, con gái anh có nuôi được không? Phiền chết đi được, con trai đi.

Trong ánh mắt không dám giận, cũng không dám nói gì của phúc hắc trung khuyến công, cuối cùng hai người cùng nhau dắt một bé trai mập mập trắng trắng về.

Phúc hắc trung khuyến công nhéo má nhóc, oa, con trai hóa ra cũng có thể đáng yêu như vậy.

Ngạo kiều nữ vương thụ lại tặng anh thêm một cái lườm, chẳng lẽ anh chưa từng nghe qua câu “Đáng yêu thế này nhất định là con trai (1)” sao?

2

Sau đó, nhóc con sẽ tên là gì cũng biến thành một vấn đề đối với hai người.

Nhưng mà bọn họ lại quên mất, trẻ con bây giờ, chắc chắn, đều trưởng thành sớm, cho dù chỉ là một nhóc con tám tuổi cũng đã bị mấy bà chị tình nguyện viên trong cô nhi viện làm hư, truyền cho rất nhiều tư tưởng xấu.

Cho nên, khi nhóc ngẩng đầu, chớp chớp đôi mắt ngập nước, gọi ngạo kiều nữ vương thụ là thụ ba ba, rồi kéo tay phúc hắc trung khuyến công, gọi anh là công ba ba, hai người hóa đá ngay tại chỗ.

Cứ như thế, tên của nhóc đã được quyết định trong vui vẻ như vậy đấy.

3

Ừm, tiếp theo là thu xếp phòng cho nhóc con, mang nhóc đi mua quần áo, sắm một ít vật dụng sinh hoạt cần thiết.

Nhóc con rất quần ngạo kiều nữ vương thụ, điều này khiến cho phúc hắc trung khuyến công thực tức giận.

Từ sau khi trong nhà có thêm một thành viên là nhóc con này, mỗi tối, ngạo kiều nữ vương thụ sẽ kể chuyện cổ tích cho nhóc, dỗ nhóc ngủ. Thỉnh thoảng dỗ kiểu gì mà nằm lên giường nhóc con ngủ luôn...

Vậy nên, phúc hắc trung khuyến công thường xuyên phải rón ra rón rén nhón chân vào phòng nhóc con, bế ngạo kiều nữ vương thụ về phòng ngủ, sau đó lại quay lại sửa chăn cho nhóc con.

Lần đầu tiên anh nhìn thấy khuôn mặt bình yên khi ngủ của hai người, một lớn, một nhỏ, trong lòng có một cảm giác ấm áp không nói thành lời.

Có một lần ngạo kiều nữ vương thụ lại ở trong phòng của nhóc con, dỗ nhóc ngủ, lúc phúc hắc trung khuyến công đi vào, đúng lúc ngạo kiều nữ vương thụ cúi đầu khẽ hôn lên trán nhóc con đã ngủ ngoan một cái. Sau đó ngạo kiều nữ vương thụ đứng dậy, chuẩn bị về phòng, vừa xoay người thì thấy phúc hắc trung khuyến công đang đứng sau mình, nhìn mình đầy ai oán.

“Em yêu, từ ngày có nhóc con thôi này, em gần như quên luôn anh...”

“ ... ”

“Hơn nữa rất lâu rồi em không cho anh chạm vào...”

“ ... ”

Thế là ngày hôm sau, ngạo kiều nữ vương thụ ngủ thẳng đến trưa mới rời giường, hơn nữa, suốt buổi chiều, tâm trạng đều rất xấu.

Nhóc con ghé vào tai phúc hắc trung khuyến công thì thầm: “Thụ ba ba hư thật đó, đã dậy muộn lại còn cáu kỉnh.”

Phúc hắc trung khuyến công cười híp mắt, xoa xoa đầu nhóc: “Vậy nên con trai, con không được học theo thụ ba ba, rõ chưa ~”

“Vâng ạ!” Nhóc con ngoan ngoãn gật đầu.

4

Từ sau khi nhóc con tới, luôn tranh ruột dưa với phúc hắc trung khuyến công.

Nhưng nhóc con không mạnh bằng, không lần nào tranh được.

Cho nên lần nào cũng chỉ có thể hai mắt rơm rớm nước mắt nhìn phúc hắc trung khuyến công ăn sạch đồng ruột dưa ngon nhất, ngọt nhất.

Có một lần, một nhà ba người ngồi trên sofa xem TV, phúc hắc trung khuyến công rũ lòng từ bi nhường ruột dưa cho nhóc con, ai ngờ nhóc con thối đó lại đưa cả miếng to dùng đến trước mặt ngạo kiều nữ vương thụ đang ngồi bên cạnh.

Giọng nói mềm mềm ngọt lịm: “Thụ ba ba ăn đi ạ.”

Ngạo kiều nữ vương thụ cười dịu dàng, xoa xoa đầu nhóc: “Chỉ có con trai là thương ba thôi,” lúc cậu nói vậy còn liếc qua nhìn phúc hắc trung khuyến công đang sững sờ ở một bên, lạnh lùng ném ra một câu, “Hừ, không giống người nào đó, chỉ biết ăn sạch phần ngon nhất.”

5

Ngạo kiều nữ vương thụ kể về câu chuyện công chúa Bạch Tuyết cho nhóc con.

Sau khi kể xong, nhóc con chớp chớp mắt nhìn ngạo kiều nữ vương thụ, “Sau này khi con lớn rồi, con cũng muốn làm hoàng tử bạch mã của thụ ba ba.”

Lúc này, phúc hắc trung khuyến công vẫn đang đứng ngoài cửa nghe lén đột nhiên vọt vào, kéo ngạo kiều nữ vương thụ vào lòng, hằm hằm nhìn nhóc con: “Thằng nhóc thối này, cậu ấy là của ba ba, không cho phép con được nhòm ngó!”

(1)“Đáng yêu thế này nhất định là con trai”, có xuất xứ từ bộ manga Kasukabe Koukou Josoubu của Yuuki Sakuya. Nguyên văn tiếng Nhật là (Nghĩa: Bé con đáng yêu như vậy không có khả năng là bé gái), được coi là một danh ngôn để biểu đạt trình độ đáng yêu của bé trai.

28. Chương 28: Đoạn Truyện Ngắn

1

Ngạo kiều nữ vương thụ tan tâm, vừa ra khỏi văn phòng đã thấy phúc hắc trung khuyến công đang chờ ở góc đường. Trời bắt đầu có tuyết, những bông tuyết tinh khôi vương đầy trên vai phúc hắc trung khuyến công, có vẻ là anh đã đứng bên ngoài khá lâu rồi.

Ngạo kiều nữ vương thụ nhú nhú mày, bước nhanh về phía phúc hắc trung khuyến công, vươn tay ra phủi phủi tuyết trên vai anh.

Lần nào phúc hắc trung khuyến công tới đón ngạo kiều nữ vương thụ tan tâm về cũng vậy, không bao giờ ngồi chờ trong xe.

Ngạo kiều nữ vương thụ từng hỏi nguyên nhân vì sao, phúc hắc trung khuyến công chỉ nhìn cậu, đôi mắt mở to có chút ranh mãnh, cười trả lời: “À, làm như vậy vào những hôm thời tiết đặc biệt như hôm nay, lúc em hết giờ làm, mới có thể nghĩ rằng anh còn đang chờ ở ngoài mà bước nhanh hơn, tới gặp anh.” Sau khi nói xong thì bỗng nhiên hắt xì một cái thật to, phúc hắc trung khuyến công có chút bất đắc dĩ dụi dụi mũi.

Ngạo kiều nữ vương thụ thấy thế nhanh chóng cởi khăn của mình ra, quàng chặt lên cổ phúc hắc trung khuyến công, mắng: “Thần kinh, lạnh chết anh mới đáng.”

2

Phúc hắc trung khuyến công chăm chú nhìn về phía đường đối diện, trời lạnh quá đi, anh không nhịn được xoa xoa đôi tay đang đông cứng của mình, ngay lúc này một dáng người thon dài vượt qua đám người lọt vào tầm mắt anh. Phúc hắc trung khuyến công thấy ngạo kiều nữ vương thụ đi về phía này, hớn hỏ vẫy vẫy

cậu: “Em yêu, ở đây này ~”, trong lòng cũng thầm tính toán, thời gian hôm nay ngạo kiều nữ vương thụ ra ngoài sớm hơn hôm qua một phút đồng hồ, tuy chỉ là một phút đồng hồ ngắn ngủi, nhưng nếu mỗi ngày hôm sau đều sớm hơn ngày hôm trước một phút thì thật tuyệt ~

3

Sau khi ngồi trong xe rồi, ngạo kiều nữ vương thụ liền nắm lấy tay phúc hắc trung khuyển công, chỉ nháy mắt thôi cậu cảm thấy bản thân mình như vừa nắm một cục đá. Cậu yên lặng đặt bàn tay ấm áp của mình lên trên bàn tay lạnh như băng của phúc hắc trung khuyển công.

“Lạnh quá.” Ngạo kiều nữ vương thụ cau mày nói.

Phúc hắc trung khuyển công nhìn ngạo kiều nữ vương thụ, đột nhiên nở nụ cười.

“Không, ấm lắm.”

29. Chương 29

Mùa đông, em ấy tan tầm về nhà, sau khi bước vào cửa, trên cặp kính mỏng sẽ có một tầng hơi nước mờ mờ, cái đáng vẽ khi em ấy tháo kính ra, nheo mắt nhìn vào nhà thật sự rất gợi cảm, những lúc ấy, tôi thường không nhận được mà tiến lên hôn em ấy.

Sáng sớm khi vừa tỉnh dậy sẽ lên chính nhiệt độ điều hòa xuống thấp, nhìn em ấy ngủ thật say, vì lạnh mà từ từ dán sát vào, ôm chặt lấy tôi.

Thực ra tôi rất ghét nấu ăn, trước như vậy mà bây giờ vẫn thế! Nhưng hai người sống với nhau, chắc chắn phải có một người biết nấu ăn, em ấy chọn làm biếng, gánh nặng đành rơi lên người tôi, đâu còn cách nào khác ~

Nấu ăn là tôi lên học với mẹ, em ấy cứ nghĩ là tôi vốn đã biết rồi, chẳng qua là vì tôi thông minh trời sinh thôi.

Có đôi khi em ấy thực sự rất tùy hứng, từ nhỏ đến lớn đều như vậy, nhưng mà mỗi lần bị chọc cho tức giận rồi lại chẳng nhớ mắng em ấy.

Việc khiến tôi hối hận cuối cùng mà tôi từng làm cho tới thời điểm này chính là lần đó cãi nhau với em ấy, tôi đã nói sẽ không bao giờ quên em ấy nữa, khi đó em ấy dựa vào lòng tôi khóc, tôi còn nhớ rất rõ, khi come out, em ấy cãi nhau với gia đình lâu như vậy cũng không rơi một giọt nước mắt.

Mỗi khi ra ngoài, sẽ mặc kệ tất cả mà nắm tay em ấy, lúc đầu em ấy sẽ tránh, sau rồi cũng quen, có đôi lần còn chủ động nắm tay tôi.

Thực ra sợ quỷ cũng là lừa em ấy thôi, nhưng đàn ông mà, có đôi khi vờ tỏ ra yếu ớt để bà xã có cơ hội an ủi, hiểu quả thực sự rất tốt.

Khi em ấy ôm con búp bê Mario ngủ, tôi thực sự ghen đấy.

Đừng thấy em ấy như vậy, thực ra em ấy rất hay cười, thường xuyên vừa xem TV vừa ôm tôi cười đến mức không thở được. Mà với tôi, mấy chương trình trên TV thực sự không có tí hấp dẫn nào cả, những lúc như vậy sẽ nhân lúc em ấy không để ý, hôn em ấy.

Việc thành công nhất tôi làm được trong đời này có lẽ chính là chiến thắng tên tình địch Super Mario và tất cả những thứ liên quan tới gã.

Hồi mới đầu, em ấy cũng từng có suy nghĩ muốn phản công, tôi liền vờ đáng thương, nói với em ấy tôi sợ đau, em ấy ngẫm nghĩ một hồi rồi cũng không kiên trì nữa, em ấy nói thực sự rất đau, điều này em ấy biết rõ. Khi em ấy nói những lời này, tôi vô cùng đau lòng, sau này, mỗi khi làm, tôi đều cố gắng cẩn thận hơn.

Trước giờ chưa từng nghĩ sẽ nhận con nuôi, không biết chắc sẽ ghen với con hay không, nhưng rất ghét có người thứ ba tham dự vào cuộc sống của tôi và em ấy.

Ngày nào cũng phải tính toán xem làm sao mới có thể gần gũi em ấy, tôi hy sinh nhiều như vậy mà đôi lúc em ấy cứ lạnh nhạt với tôi, đau lòng quá đi.

Có một ngày, đột nhiên hỏi em ấy, có phải là anh chưa đủ sức hấp dẫn phải không, em ấy ngạc nhiên hỏi tôi vì sao, tôi đè em ấy xuống, vừa hôn vừa nói, mỗi lần anh quyến rũ em, em chẳng có phản ứng gì, em ấy gõ đầu tôi một cái, mắng đồ tình trường thượng nã, nhưng lại không đẩy tôi ra nữa.

Hai người dựa vào nhau, cùng làm việc. Ánh hoàng hôn xuyên qua cửa sổ, yên tĩnh đổ xuống, trong phòng rất im lặng, chỉ có thể nghe thấy tiếng gõ bàn phím lạch cạch, thoải mái mà ấm áp.

Mỗi khi em ấy rời tôi đi, tôi sẽ làm mọi việc để có thể thu hút sự chú ý của em ấy, lăn lộn, vờ đáng yêu đều không thành vấn đề.

Được ở bên em ấy là chuyện đẹp nhất cuộc đời tôi.

Hiện tại, tôi rất hạnh phúc, em ấy cũng vậy.

Và, tôi yêu em ấy.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cau-chuyen-cua-phuc-hac-trung-khuyen-cong-va-ngao-kieu-nu-vuong-thu>